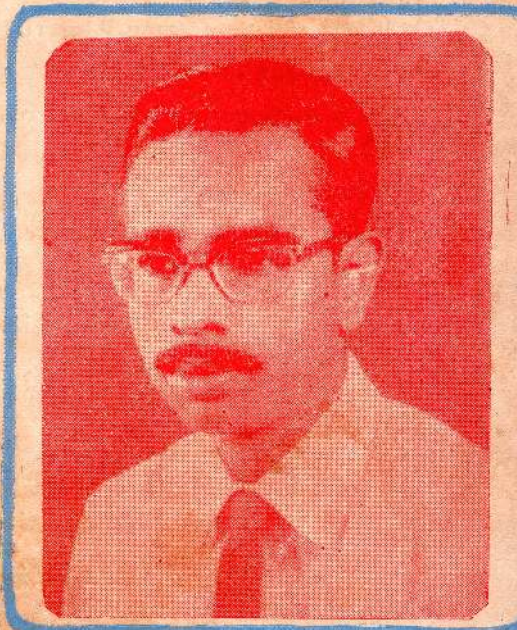

மலர்கை

குறுகியது : எட்டாங்குக் கீழா

மலர் 50 சதம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org |avanaham.org

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

Social, Philosophical, Political and Technical

Books From U. S. S. R.

		Rs. cts.
A Dictionary of Philosophy	<i>M. Rosenthal</i>	15-00
	<i>P. Yudin</i>	
Why I'am Like Dad	<i>N. Luchnik</i>	5-00
Secrets of the Second World War	<i>G. Deborin</i>	4-75
Socialism and Culture	<i>A Collection of Articals</i>	3-50
Morality and Politics	<i>SA. Titarenko</i>	2-00
Socialism and Capitalism	<i>Score and Prospects</i>	3-25
The Industrial Electrician	<i>N. Vinogradov</i>	7-50
Maintenance and Repair of Industrial Equipment	<i>W. B. Alabekov</i>	7-00
Electrical Engineering Materials	<i>Yu. Koritsky</i>	7-00
Propagation of Radio Waves	<i>M. Dolukhanov</i>	9-00
Radio Engineering and Electronics	<i>Z. Pruslin</i>	
	<i>M. Smirnova</i>	7-00
Electronics	<i>I. Zhorebtsov</i>	8-50
Design of Reinforced Concrete Structures	<i>V. I. Murashev</i>	
	<i>E. E. Sigalov</i>	
	<i>V. N. Vaikov</i>	12-50
Postage Extra		

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,

No. 124, Kumaran Ratnam Road,

COLOMBO—2.

Phone: 36111

‘ஆடுதல் பாடுதல் சீத்திரம்-கவி
யாதியினையகலிகளில்-உள்ளம்
நாடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-நிறர்
நனநிலைகண்டு துள்ளுவார்’

கொடி 8

மலர் 60

ஏப்பிரல்— 1973

நவீன இலக்கியத் திறனாய்வில்

க. நா. சு. வின் பாத்திரம்

சுழத்தின் பிரபல விமர்சகரான திரு. க. கைலாசபதி அவர்கள் தொடர் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து எழுதுகின்றார்.

நமது நாட்டு இலக்கிய விமர்சனத்தின் பார்வை வீச்சு, தனித்துவமானது மாத்திரமல்ல, தத்துவ நெறிக்கு உட்பட்ட விஞ்ஞான பூர்வமான நோக்கு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்கலைக் கழக மாணவர்கள், தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்கள் தொடர்ந்து இவ் விமர்சனக் கட்டுரையைத் ஊன்றிப் படிப்பதுடன் இது சம்பந்தமாகத் தங்கள் தங்களது கருத்துக்களை எழுத வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

—ஆசிரியர்

மணக்கும் ‘மல்லிகை’

ததை, பெயர்,

கவிதை, கட்டுரை,

கருத்து..

எல்லாம் ஆக்கியோர்

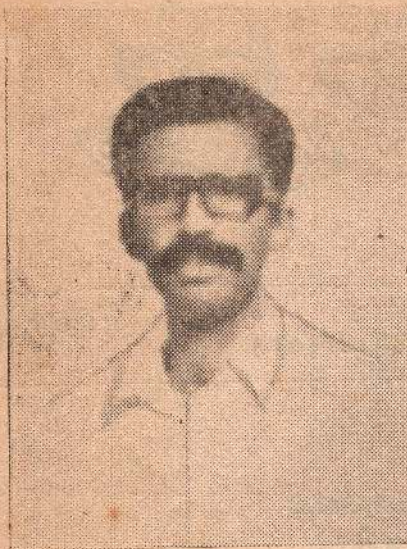
தனித்துவம்;

பொறுப்பும் அவரே.

அலுவலகம்:

234-ஏ, கே. கே. எஸ். வீதி

யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

தனிகளைக் கடந்துவிட்டவர்

மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் மறைந்துவிட்டார். சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்குத் தடையான தனிகளையெல்லாம் கனைய வேண்டுமென்ப பாடுபட்ட மனிதாபிமானி மறைந்துவிட்டார். தனது சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் 'புதுயுகம் பிறக்கிறது' என்று சொன்ன இதயம் ஓய்ந்துவிட்டது. 'ஒரு தனி வீடு' என்ற நாவல் எழுதி 'கலைச்செல்வி' யில் முதற்பரிசு பெற்ற விரல்கள் மாய்ந்து விட்டன. தமிழ் பிரதேசத்துக் கோயிலும் குளமும், கிணறும், நீரும் தமிழ்க் குடிமக்கள் ஒவ்வொருவனுக்கும் சொந்தம் என்று பாடுபட்ட உடலம் அதிகார மமதைக்காரர் போக முடியாத உலகிற்குப் போய்விட்டது. காலத்தையும் மீறி சில சிந்தனைகளைச் சொன்ன இலட்சியவாதி நீறுகிவிட்டார். 37-வது வயதில் மிகக் கொடுமையான மரணம். தீயின் நாக்குகள் நல்லவர்களையும் தகனஞ் செய்யும்போது தீயவர்கள் எம்மாத்திரம் என்பதை இளைஞர் சமுதாயத்துக்கு ஞாபகமூட்டும் அதே வேளையில், அவரின் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட ஈடுசொல்ல இயலாத சோகத்தில் 'மல்லிகை' சார்பில் நாமும் கலந்து அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

ஆ...ர்.

நமது சஞ்சிகைகள்

ஏன் தோல்வியடைகின்றன?

சில சோகமான இலக்கியத் தற்கொலைகள் சமீப காலமாக நமது நாட்டில் நடந்தேறி வருவதை தேசிய ஆரோக்கியத்தை விரும்பும் நல்லெண்ணம் படைத்த இலக்கிய ரசிகர்கள் உணர்ந்து கவலையடைந்துள்ளனர்.

நமது நாட்டில் இலக்கியத் தரமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த அஞ்சலி, தமிழமுது, கற்பகம், கலசம், மலர் கடைசியாக வெள்ளி போன்ற சஞ்சிகைகள் இன்று நம் மத்தியில் வெளிவர முடியாத அவல நிலையில் மூச்சு முட்டி நின்று விட்டதை எண்ணும்பொழுது இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் ஆழ்ந்து யோசிக்கத் தவறுவோமானால் வருங்காலத்தில் இந்த நாடே மெல்ல மெல்ல கலை இலக்கியப் பாலைவனமாகி விடும் என்ற அச்சத்திற்கு நாமும் உடந்தையாகி விடுவோம் என்பதை இங்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றோம்.

ஏன் நமது சஞ்சிகைகள் தோல்வியடைகின்றன?

எத்தனை பேர்கள் இதைப் பற்றிச் சற்று நேரம் சிந்தித்துள்ளார்கள்? யார் இதைப் பற்றிக் கவலைப் படுகிறார்கள்?

ஆரோக்கியமானதும் ஆக்கபூர்வமானதுமான கலை, இலக்கிய வளர்ச்சி இன்று, வளர்ந்து வருகின்றது என ஓரளவு எல்லாராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ள இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்படியாகச் சஞ்சிகைகள் நின்று விடுகின்றன என்றால் எங்கோ ஓரிடத்தில் முரண்பாடு இருக்கின்றது என்பதுதானே அர்த்தம்.

பச்சையாக ஒரு உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்: இந்த நாட்டு வாசக வட்டாரத்திடம் இன்னமும் தேசப் பற்று மருந்துக்குக்கூட இல்லை என்ற முடிவுக்கே நாம் வரவேண்டியுள்ளது:

எடுத்தவுடன் 'குமுதம்' 'கல்கி' 'விகடன்' எனக் கதைக்கிறார்களே தவிர, அவையல்ல இவை என்ற சாதாரண அறிவு

உணர்வுகூட இவர்களிடம் காணமுடியவில்லை. இந்த நாட்டைப் பற்றிய பாசமில்லை; பற்றில்லை.

அந்த மாபெரும் ஸ்தாபனங்களுடன் நமது சஞ்சிகைகளின் அமைப்பையோ, அழகையோ ஒப்பிடுவது எத்தனை மிகப் பெரிய தவறு என்ற எண்ணமில்லாமல் பாமரத் தனத்துடன் வினா எழுப்புகின்றனர் என்பதை எண்ணும்போது இந்த வயிற்றெரிச்சலை யாரிடம் போய் முறையிடுவது?

அவற்றைப் போல அமைப்பு, அழகு நமது சஞ்சிகைகளில் இல்லாமல் இருப்பது உண்மை. ஆனால் இந்தத் தேசத்தின் ஆத்மக் குரல் நமது சஞ்சிகைகளில் உள்ளீடாக உண்டு என்ற மகத்தான உண்மையை இவர்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் கதைக்கிறார்களே, இதற்கு என்ன செய்வது?

ஆயிரம்தான் சொல்லட்டுமே! இவைகள் நமது நாட்டின் நமது சிந்தனையின், நமது உழைப்பின் அறுவடைகள் இவைகளின் ருசியே தனி!

வீட்டுத் தோட்டத்தில் காய்த்த கத்தரிக்காயை எடுத்துக் கறிசமைத்து ருசிக்க ருசிக்க உண்டு — அதையே தனிச்சுவையாக மகிழும் சாதாரண கிராமத்தவனின் மனப் பாங்கு கூட தங்களை உண்மை ரசிகர்கள் என மதிப்பிட்டு இந்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளை விமர்சிக்கும் இவர்களிடம் காணமுடியவில்லை.

உற்சாகத்தையும் உழைப்பையும் மூலதனமாகக் கொண்டு பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த இச் சஞ்சிகைகளுக்கு ‘‘சஞ்சிகையாளர் ஒன்றியம்’’ தோன்றியதும் சற்று நம்பிக்கை ஒளி தோன்றியது.

ஆனால் அரசாங்கத்தின் அனுசரணையான பார்வையோ, அனுதாபமோ இதுவரை சஞ்சிகையாளரிடம் திரும்பவேயில்லை.

ஆர்வமும் உற்சாகமும் எத்தனை நாட்களுக்குக் கட்டுப்படியாகும்?

சோர்வு தட்ட, வேதனை மேலிட, நம்பிக்கை சிதைய, ஊக்கமெல்லாம் பறிபோக கடைசியில் சஞ்சிகைகளை நிறுத்த வேண்டிய இறுதிக் கட்டம் வந்து விடுகின்றது.

வசதி படைத்தவர்களைத் தவிர, இலக்கிய உணர்வு உள்ளவர்கள்தான் இந் நாட்டில் சஞ்சிகைகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். இது ஒரு குறை என்பதைச் சொல்லும் அதே வேளையில் இதுவே ஒரு பலமாகவும் ஈழத்தில் விளங்கி வந்துள்ளது. இலக்கியப் பிரச்சினைகள் எழுதப்பட்டனவே தவிர, ‘மாலினி மாங்காய்தின்றாள்’ என்ற செய்திகள் வியாபாரத்திற்காக இடம் பெறவில்லை.

இந்த இலக்கிய முயற்சித் தோல்விகளைக் கண்டு நமக்கென்ன ஆச்சு எனப் பொதுவாக நாம் அலட்சியமாக விட்டுவைப்போமானால் வருங்காலத்தில் யாருமே இத்துறையில் துணிந்து காலடி வைக்கப் பயப்படுவார்கள்.

எத்தனை பெரிய தேசிய நட்பம் இது!

தகழி என்ற கேரளத்துக் கிராமத்துப் பெயர் கேட்டவுடன் சிவ சங்கரப்பிள்ளை ஞாபகம் வருவது போல, தெளிவத்தை என்ற மலையகத்துப் பெயரைக் கேட்டதும் ஜோசப்பின் ஞாபகம் வரச் செய்யும்.

இனியவர். பண்பாளர். இலக்கியத்துடன் எழுதுபவனையும் நேசிப்பவர். கருத்தாழம் மிக்கவர்.

மலையகப் படைப்பாளர் வரிசையில் மதிக்கத்தக்க இடத்தை வகிப்பவர். மலையகக் குரலாக ஒலிப்பவர்.

அன்றொருது உருவம் அட்டையில்

— ஆசிரியர்

மு. கனகராஜன்

முதல் சந்திப்பு! காதலின் ஞாபகம் வருகிறதா? எனக்கு வருகிறது. நண்பர் தெளிவத்தை ஜோசப்பிற்கு வரலாம். உங்களுக்கு அப்படி இருக்கலாம்; முதல் சந்திப்பில்தான் அப்படி 'விசேஷம்' உண்டு என்பதால். அதன்பிறகு..... (இலக்கிய உலகில் சர்வசாதாரணமான நாய்கடி, பூனைகடிதான்)

ஆனால் தெளிவத்தை ஜோசப் என்ற மனிதரை அல்லது இலக்கியவாதியை இந்த கணத்தில் கண்டாலும் முதல் சந்திப்பின் ரம்மியம் (எங்களுக்குள்—எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும்) இருக்கிறது.

எட்டு ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 'கலைச் செல்வி' காலத்தில் பழைய 'மொடேர்ன் கொன் பெக்ஷனரி வேர்க்ஸ்' கட்டிடத்தில், மலையக மலர் வெளியிடுவதுசம்பந்தமாக 'தெளிவத்தை' யைச் சந்திக்கின்றேன். ஒரு இலக்கியக்காரனுக்கான எல்லா கௌரவமும் கிடைக்கிறது. மற்றதெல்லாம் மறந்துவிட்டது. கதைகள் பூர்வமாக நான் அவரை அறியாத நேரந்தான் அது.

அதன்பின் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் 1971-ல் அவரைச் சந்திக்கச் சென்றால் அழகிய, பெரிய, புதிய மாடிக் கட

டிடம் என்னை வரவேற்கிறது. எத்தனை பெரிய வளர்ச்சி! தெளிவத்தைக்கான உருவகத்தைப் போல.

மாடிப் படிகளில் ஏறி ஒஃபீசுக்குள் நுழைந்தால் குபீரென்ற குளிர்ச்சி. தொழிலாளிகளின் உழைப்பில் உருவான பிரமாண்டமான கட்டிடத்துள், ஓர் இலக்கியவாதியை முதன் முதல் 'எயர் கண்டிஷன்' அறையில் சந்திக்கிறேன்.

உயரமற்ற 'துரு துரு' வென்ற உருவம். துடிப்பு எப்போதும் துள்ளிக் கொண்டிருக்கும் நடை. மூக்குக் கண்ணாடிகுள் பூத்திருக்கும் வாடா மல்லிகைகள். உற்சாகம் மேலிட்டவுடன் திடீரெனக் குரலில் ஒரு குழந்தை வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு நம்மைக் கட்டிக் கொள்ளும் அன்பு. 'படக்' கெனக் கையை நீட்டி, நீட்டுக் கை சேர்ட் விளிம்பை வலது கை விரலில் மெல்லத் தட்டி நேரம் பார்க்கும் சுறுசுறுப்பு. திடீரென இதயத்தை எடுத்து கையில் வைத்துக்கொண்டு சிரிக்கும் எளிமை.

'யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என்றதும் எழுத்தாளனாகத்தானிருக்கும் என்று நினைத்தேன்' என்கிறார். பிறகு எத்தனையோ சந்திப்புகள். பொறுப்பான பதவி வகிக்கும் அவர் சமாளிக்க வேண்டிய எத்தனையோ பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் எம்மைக் கண்டவுடன் பேசுவது இலக்கியம். 'ஜோ'வை முதலில் சந்தித்தாலென்ன, பிறகும் சந்தித்தாலென்ன, ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர், ஒருவரைச் சந்திக்கிறோம் என்ற உணர்வு ஏற்படும்.

காரணம், அவர் இந்த மண்ணை நேசிக்கும் இலக்கியவாதி.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கும் தெ. ஜோ. வின் உவமைகள் அவரின் தனி முத்திரைகள்.

'கலைமகள்' சஞ்சிகையில் இரு கதைகள் வந்ததும் ஏராளமான வாசகர்களின் பாராட்டுக் கடிதங்களையும் இணைத்து, கி. வா. ஐ. தீபாவளி மலருக்கு கதை கேட்டு எழுதினர். இவர் அனுப்பவில்லை.

கு. அழகிரிசாமியால் பாராட்டப்பட்ட கதைகளை எழுதியவர் 'தெளிவத்தை'

'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி' 'கூனல் போன்றவற்றை முற்போக்காளர்கள் போற்றியதுண்டு.

எது நடந்தாலும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சிரிப்பவர் 'ஜோ'

'உங்களைச் சிலர் தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே?' என்கிறேன்.

'சிந்தனைச் சுதந்திரம்' — சிரிப்பு.

கதையினூடே 'ஒருதடவை யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரவேண்டும்' என்கிறார்.

'நீங்கள் ஒரு 'என்டி ஜெஃப்' என்று ஒருவர் சொன்னதாக ஞாபகம்'

'அதென்ன சங்கதி ஐசே?' சிரித்தவாறே கேட்கிறார், மடியில் கனமில்லாத பயமின்மை. பிறகுதான் தெரிகிறது 'பாவசங்கீர்த்தனம்' (கலைமகள்) கதையால் ஏற்பட்ட நிலை என்று. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் பாத்திரங்களின் உருவில் 'ஒரு

சாரார்' குறிப்பிடப்படுவது தவிர்க்க முடியாததே. அதை வைத்து சிண்டு முடிவதுதான் இலக்கியத்தின் மென்னியைப் பிடிப்பதாகும்.

'கல்கி'யிலும். கலைமகளிலும் எழுதினார்கள் என்பதற்காக மட்டுமே சிலருக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம்கூட, தெளிவத்தைக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு உண்மைதான் போலிருக்கிறது.

குருக்கள் மட்டுமல்ல சிஷ்யர்களும் தான்.....

கதையைச் சொல்லாத— நம்மையே கதைக்குள் செருகும் ஆற்றலுள்ள தெளிவத்தைக்கு கதையில்லாததையே கதையாக்கும் திறன் சிறுகதையில் மட்டும் உண்டு என்பதில்லை. கதை சொல்லும் நளினம் அவரின் நாவல்களிலும் உண்டு, (புத்தகம் வெளியிட்டவன்தான் நல்ல நாவலாசிரியனா?) நின்றுவிட்ட சஞ்சிகையொன்றில் அவரின் முற்றுப்பெறாத 'மாறுதல்கள்' நாவல் வந்துகொண்டிருந்தது. அதில் வார்க்கப்பட்ட சில பாத்திரங்களையும், கதைசொல்லும் எளிமையையும் என்னிடம் மிகவும் பாராட்டிச் சொன்னார் இரகசிகமணி அவர்கள். கொழும்பில் வேறு எழுத்தாள நண்பர்களும் சிலாகித்ததுண்டு.

அற்புதமான உவகைகளைத் தெளிப்பவர் தெளிவத்தை. 'அவரின் சில வரிகளை எழுத கைதேர்ந்த ஒருவராலேயே முடியும்' என்று சாரல் நாடன் சொல்வார்.

சிந்தனைகள் தான் மனிதனை ஆளவேண்டும் என்பதனால் தெளிவத்தை மனித குலத்தை நேசிப்பவரே. எனவே அதன் குரலான

அவரின் எழுத்தை நேர்மையாக விமர்சிப்பவனே இன்று தேவைப்படுகிறான்.

'தெளிவத்தை'யின் சின்ன மகனின் பெயர் 'ராமேஷ்' எங்கோ கேட்ட, பார்த்த பெயராயிருக்கிறதே என்கிறீர்களா? ஆமாம் அந்தப் பெயரில் பல தொடர்கதைகள். 'ஹலோ' இதென்ன 'லீலை' என்று பலர் ஆச்சரியப்படலாம். ஆனாலும் என்ன செய்யலாம்? சுண்ணன் செய்த திருவிளைமாடல்களை பத்தியின் காரணமாக மன்னிப்பதைப்போல 'ராமேஷ்'ன் லீலைகளை தெளிவத்தையின் இலக்கியத்தின் காரணமாக மன்னிப்போம்.

இதைக் கேட்டவுடன். போன வருடம் முளைத்த விமர்சகன் 'பார் பார் அமெரிக்க கலாசாரக் கதை' எனலாம். ஆனாலும் அவன் அதிலுள்ள ஹிப்பி கலாசார சீரழிவுகளைச் சொல்லமாட்டான். போகட்டும்.

'எந்த இடம் தெரிகிறதா' என்று சில தொடர்களையும், பெயர் சொல்லக்கூடிய ஒரு பத்து உருவகக் கதைகளையும் எழுதியிருக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் முதல் கதை தமிழக 'உமா'வில் வந்தது. அதை இவர் பார்த்ததேயில்லை; நண்பர்கள்தான் சொன்னார்கள். ஆனாலும் அது உண்மை; அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை என்பதற்காகத் தெளிவத்தையின் ஆற்றல் பொய்யல்லவே அதைப்போல.

பொதிகை மலையில்.....

ஆதி சிவன் அகத்தியத் தம்பதிகளுக்கு
குழந்தையாகப் பிறந்தே னென்று
அவர்கள் சொல்கிறார்கள்
மனித குலம்... ..
சிந்தனை என்னும் பெண்மையுடன் உறவாடி
என்னை ஈன்றெடுத்ததாக
நான் சொல்கிறேன்!

பாமர மக்களின் அரவணைப்பில்
வளர்ந்து வந்த பொழுது
என்னைப்... பண்டிதர்கள்
மரபு என்ற கிழவனுக்கு
மணம் முடித்துக் கொடுக்க முயற்சித்தார்கள்—
பல பாஷை தெரிந்த சிலரோ... என்னை
பலருடன் சேர்த்து
என் கற்பையே பறித்துவிட்டார்கள்.
இருந்தாலும்—
இன்னும் நான் கன்னியாம்!

தரங் கெட்ட அரசியல்வாதிகள்
மேடைகளில் என்னைக் கொஞ்சம் பொழுது
நான்... அருவருப்படைகிறேன்
பழைய பஞ்சாங்கங்களின் முத்தங்களோ—
என்னைச் சீரழியச் செய்கின்றன...

பலர்—
எனது பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லியே
மறைமுக, நேர்முக லாபங்கள் பெறுகின்றார்கள்
நான்—
யார் பெயரைச் சொல்லி
லாபம் பெற?

இரு

இருபத்தாறந் தேதி

காலை

சாந்தன்

மனதில் ஏதோ சுண்டி யிழுத்தது.

பச்சாத்தாபம்.

‘சே! என்ன நினைத்திருப் பாள்?...’ ‘நான் கள்ளி என்று நினைக்கிறாரே’ என்று அந்தப் பிஞ்சு மனம் நொந்திருக்குமோ? அவனுக்குத் தன்மேல் கோபங் கோபமாய் வந்தது. ‘.....’ இந்தத் தொழிலுக்கு வந்ததால் இப்படி அனுபவிக்க வேண்டி— இந்தப் பேச்சுக்களைக் கேட்க வேண்டி வந்ததே! என்று மனங் குமுறியிராதோ?.....

எதிரே கிடந்த ‘பைல்’ களைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு. ‘கன்ரி’ னுக்கு ஓட வேண்டும் போலிருந்தது. போய் ‘நான் முட்டாள்தனமாக கேட்டுவிட் டேன். கவலைப்படாதே’ என்று அவளிடம் சொல்ல வேண்டும் என்கிற அவதி.

‘போய்ச் சொன்னால், விஷ யத்தைப் பெரிதுபடுத்துகிற மாதிரி; இதுவரையில் அதை ‘ஸீரியஸ், ஸாக எடுக்காவிட் டாலுங்கூட, இனி எடுத்து விடுவாள்!.....’

தர்ம சங்கடம்.

காலையில், அலுவலகத்திற் குப் புறப்பட்ட போதே ஏற் பட்ட குழப்பம், பஸ் கொண்

டக்டருடன் போட்ட ‘கச்சால்’ வேறு, ஆளை இன்னும் குழப்பி விட்டிருந்தது. அலுவலகத்திற்கு வந்து, கையெழுத்துப் போட்ட கையோடேயே ‘கன்ரி’ னுக்குள் புகுந்தான்.

நேற்று சம்பள நான்.

இப்போ சாப்பிட்டு முடித்த போதுதான், ‘நேற்றுப் பணங் கொடுக்கும்போது முதலாளி நின்றானா’ என்கிற ஐமிச்சம் எழுந்தது. ‘கன்ரி’ன் மாதாந் தக் கணக்குகளை சம்பள தினத் தன்று தீர்த்து விடுவது.

‘முதலாளி, முதல் நம்பர் முட்டாளி!’ (—‘றைம்’ வேறு பண்ணுகிறதே என்றொரு நினைவு மின்னல்)

‘எங்களிட்ட கணக்குப் பார்த்து வாங்குகிற ஆர்வமும், கவனமும் தன்ர பெடியங்களிட கணக்குத் தீர்க்கிறதில் இல்லை!’

கையைக் கழுவிக்கொண்டு, முன் மேசையடிக்கு வந்தபோது முதலாளி இல்லை. இவள்தான் வழமைபோல் ‘கஷியர்’ ஆயிருந் தாள்.

‘இப்ப கேட்டாலொழிய, பிறகு மறந்து போய்... நேற்று அந்த விசரணும் காசு வாங்கி னதை மறந்திருந்தா, இன்னும் முப்பது ரூபாய் அழவேண்டி வரும்..... கேட்டு விடுவோம்!’ கேட்டான்.

‘ஓ! தந்திட்டங்களை!...’ அவள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

‘நான் காசு தந்தபோது முதலாளி நின்டாரோ?’

‘ஓ!.....’ — அவள் கணக்குப் பேரேட்டைப்புரட்டி இவன்பக்கத்தைக் காட்டினாள்.

‘.....இதிலே ‘சரி’ போட்டு கையெழுத்து வைச்சிருக்கிறாரே’ அப்பாடி! சரிதான்.

‘எனக்கெப்படி இது மறந்தது?’ — நிம்மதியுடே ஒரு திடீர்ப் பொறி:

‘நான் இப்படி இவளைக் கேட்டிருக்கலாமோ?’

‘முதலாளி நின்டவரோ’ என்றுதான்கேட்டபோது அவள் முகங் கன்றியது போல ஒரு ஞாபகம்.

கடதாசியில் கையைத் துடைத்தடிபஅலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து மேசை முன்னால் அமருகிற வரையில் இதுவே மனதில் புரண்டது.

‘அந்த ‘பைல்’ ஒரு அவசரமான ‘ஸ்கீம்’ அதை இன்றே முடித்துவிடுவாயா?’ — மிஸ்டர். பெர்னாண்டோ அவன் முன்வந்து கேட்டபோதுதான் விழித்தான்.

‘எனக்கு ஒரு பைத்தியக் கார மனம். இதுக்கெல்லாம் இப்படி யோசிக்கலாமோ? அவள் இதைப் பெரிதாய் எடுத்திருப்பாள் என்று என்ன நிச்சயம்?’ இந்த எண்ணம் வேரோடமுடியவில்லை. முனையிலேயே கருகி விட்டது.

எப்படி மனம் ஆறும் என்று புரியவில்லை.

‘இந்த முதலாளிப் பயல்கூட, அவள் சம்பளத்தை ஒழுங்காகக் கொடுக்கிறானே தெரியாது. (சண்முகமும் அந்த மற்றவள்ளைப் பெடியனும், இவன் இரண்டு மூன்று மாதமாய்ப் ‘பேய்க்காட்’ டினதாலை தானே விட்டிட்டுப் போனார்கள்) எத்தனை கரச்சல்களோட இந்த வேலை செய்யுதோ அந்தப் பிள்ளை?..... நான் வேறே—ஒரு மடையன்.....’

எப்போதோ சிறு வயதில் இறந்துபோன தன் தங்கையொருத்தியின் சாயல்கூட இவளில் இருப்பதாக அடிக்கடி ‘தட்டுப்படுவது’ வேறு அவனை வாட்டியது.

எழுந்தான். மணி ஒன்பது கூட ஆகியிருக்கவில்லை. சாப்பிட்டபோது ஏழே முக்கால்.

‘என்னடா, இண்டைக்கு வேளைக்கு ‘ரி’ க்குப் போறாய்? சதா கேட்டான்.

‘கஷிய’ நின் மேசைக்கு அருகாக இருந்த ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து ஒரு தேநீர் கொண்டுவரும்படி பெடியனிடம் சொல்லிவிட்டு, அவனைப்பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வல்வை சு. சக்திவடிவேல்

வீட்டு முகட்டிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாகக் கீழே விழும் மழைத்துளிகள் நிலத்தில் பட்டுத் தெறித்து உடலில் படுவதால் ஏற்படும் குளிரைத் தாங்காது அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர் சின்னையாவும் அவனது குடும்பத்தினரும்.

வெறுமையான இரண்டு கைகளையும் தோளில் போட்டு, குளிரினால் 'வெட, வெட' என்று நடுங்கினான் சின்னையா. தாய்க் கோழியின் சிறகுகளுக்குள் பதுங்கி, தாயின் வெப்பத்தினால் தமது உடற்குளிரைப் போக்கும் குஞ்சுக் கோழிகள் போன்று, அரையிலே ஒருமுழுத்துண்டைக் கட்டிக்கொண்ட சின்னையாவின் வாரிசுகள் இரண்டும் தாயின் புடவைக்குள் தமது உடலை மறைத்து, குளிரிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க முனைந்தன. கந்தல் துணியினால் தனது உடலை மூடியிருந்த முத்தம்மா சேலைத்தலைப்பினால் குழந்தைகள் இரண்டையும் அணைத்தபடி, தனது உடல்வெப்பத்தை அவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மழை ஒழுக்கினால், செம்மண்ணான அவ் வீட்டுத் தரை கசிந்து பிசுபிசுத்தது. தரையின் ஈரம் கால்களுக்கூடாகப் புகுந்து தலைவரையும் தாவி ஏறியது.

கிழிந்து நெந்துபோன இரண்டு பழைய சாக்குகளை

எடுத்துவந்து ஒன்றை மனைவியிடம் கொடுத்து, மற்றையதனால் தனது வெற்றுடலை மூடிக் கொண்டான் சின்னையா. மழை நீரால் நனைந்து, நன்கு காயாத அந்தச் சாக்கிலிருந்து எழுந்த துர்நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்க, நரகத்தின் கடைசி வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

'வீடு மேய்ந்து தரச்சொல்லி நாளைக்கு நாகலிங்கம் ஐயாட்டைச் சொல்லுங்கோ...' கணவனுக்கு ஆலோசனை கூறினாள் முத்தம்மா.

'சொன்ன உடனே மேய்ஞ்சு தரப் போயினமே' சலிப்புடன் மனைவிக்கு விடைபகர்ந்தான் சின்னையா.

'வீடு ஒழுக்கெண்டால் வீட்டுக்காரர் மேஞ்சுதானே தரவேணும்'

'போனமாச வீட்டு வாடகை இன்னுங் குடுக்கேலை. இந்த லட்சணத்திலே வீடு மேய்ஞ்சு தாங்கோ எண்டு கேட்டால், பேச்சுத்தான் தருவினம்'

'போனமாசந்தானே வீட்டு வாடகை ஒழுங்காக் குடுக்கேல்லை..... அதுக்கு முந்தி யெல்லாம் ஒழுங்காத்தானே குடுத்தனங்கள்'

'ஓமப்பா..... விடியட்டும்... நான் ஒருக்காப் போய்ச் சொல்லுறன்'

வண்டில் இழுத்து, அதில் இருந்து கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு தனது குடும்ப வண்டிலை ஓட்டு பவன்தானே சின்னையா. மழை காலம் தொடங்கி விட்டது. மழைகாலத்திற்கு முன்பே எல்லோரும் விறகு வாங்கி வைத்திருந்ததனால் இந்த மாதம் சின்னையாவுக்கு வருவாயே கிடைக்கவில்லை. இருக்கிறதை வைத்துத்தான் ஒருவாறு காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டு வருகிறான் முத்தம்மா.

வயிற்றுக்கும் சரியான உணவில்லை. குளிரிலிருந்து உடலைக் காப்பாற்றவும் திராணியில்லை. இதை நினைக்க, நினைக்க 'ஏன் மனிதனாகப் பிறந்தோம்?' என்ற எண்ணமே சின்னையாவுக்கு ஏற்பட்டது.

இரவு கஞ்சியைக் குடித்து விட்டு வெறும் செம்மண் தரையில்ல்தான் அந் நால்வரும் படுத்திருந்தனர். திடீரென 'ஊய்... ஊய்...' எனக் கச்சான் காற்று பலமாக வீசியது. வீட்டுக்கூரை காற்றுடன் எதிர்த்துப் போராடியது.

காற்றைத் தொடர்ந்து மழை சிறிது சிறிதாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. காற்றின் பலத்தினால் ஈடாடிப் போன வீட்டுக் கூரையிலிருந்து மழைத் துளிகள் சொட்டுச் சொட்டாகப் படுத்திருந்தவர்கள் மீது விழத் தொடங்கின. திடுக்கிட்டுக் கண்கள் விழித்த சின்னையாவையும் முத்தம்மாவையும் தொடர்ந்து அவ்விழ் புடைத்து எழுந்த குழந்தைகள் இரண்டும் தூக்கக் கலக்கத்தில் அழத்தொடங்கின.

என்ன செய்வது, ஏழைகளாகப் பிறந்துவிட்ட காரணத்தினால் அந்த நான்கு ஜீவன்க

ளும் விடியும்வரைக்கும் விழித்தேயிருந்தன.

விடிந்து, நிலம் நன்கு வெளுத்ததன் பின்னர் துண்டை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான் சின்னையா. தெரு வெல்லாம் ஒரே வெள்ளம். தெருவில்மட்டுமா.....? அப்பகுதிக் குடிசைகளில் சில நீரிலே முழுகிக் கிடந்தன. அங்கு வாழ்பவர்கள் ஏழைக் குடியானவர்கள். அந்தக் குடிசைகளெல்லாம் வாடகைக் குடிசைகள் தாம். வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக் கட்டி அக் குடியானவர்கள் வாடைக்காசை ஒழுங்காகக் கொடுத்து விடுவார்கள். வாடகைக்காக வாங்குவதோடு தமது வேலைகள் முடிந்து விடுவதாக நினைப்பவர்கள் வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள்.

அக் குடியிருப்புப் பகுதியின் உயர்ந்த இடங்களிலெல்லாம் ஒரே கூடாரங்கள். பள்ளப்பகுதியிலிருந்த குடியானவர்களது வீடுகளில் ஒரேவெள்ளம். அவர்கள் தமது செல்வங்களான குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு மேட்டிற்கு வந்து விட்டார்கள். அரையில் கட்டிய கோவணங்களுடன் அவர்களது குழந்தைகள் தெருவில் நின்றவாறு வெள்ளத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

சின்னையாவின் வீடு சிறிது மேட்டில் இருந்ததால், வெள்ளம் அவன் வீட்டில் இல்லை. வெள்ளம் வீட்டில் இல்லாவிட்டாலும், கூரையிலிருந்து மழை நீர் ஒழுகுகின்றதல்லவா...? அதனூறும் கூரையை மேயும்படி சொல்வதற்கு வீட்டுக்காரரிடம் செல்கின்றான்.

'சின்னையா அண்ணை..... எங்கை போறியள்.....?' தெரு

வில் இருந்த கூடாரத்திலிருந்து மாணிக்கத்தின் குரல் கேட்டது.

‘வீடு மேயச் சொல்லி..... நாகலிங்கம் ஐய ட்டைக் கேக் கப் போறன்.....’ சற்று நின்று மாணிக்கத்தின் கேள்விக்கு சற்று மறுமொழி கூறினான் சின்னையா.

கூடாரத்திலிருந்து வெளியே வந்த மாணிக்கம் ‘அப்படியே... அப்ப நானும்வாறன்’ என்றான்.

சின்னையாவுடன் மாணிக்க னும் புறப்பட்டான். ‘டேய்... வேலுச்சாமி... மாடாச்சாமி... காத் திலிங்கா.....’ கார்த்தி கேயா..... எல்லோரும் வாருங் கோடா.....’ மாணிக்கன் கூவி னான்.

எல்லோரும் கூடாரத்திலி ருந்து வெளியே வந்தனர்.

‘வீட்டு நெலமையைப்பத்தி நாகலிங்கத்தாரிட்டைச் சொல் லுவம் வாங்கோடா.....’

எல்லோரும் ஒன்றாகப் புறப் பட்டனர்.

கொடி தாங்கிச் செல்லாத குறையாக அந்தக் குடியானவர் கூட்டம், தமது வீட்டுச் சொந் தக்காரரான நாகலிங்கத்தின் வீடு நோக்கிச் சென்றது.

அந்தப் பகுதியிலுள்ள வீடு கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஏக சொந்தக்காரர் நாகலிங்கம். வீடுகளுக்குச் சொந்தக்காரர் என்பதைவிட வீட்டு வாடகை களுக்குச் சொந்தக்காரர் என்பது மிகவும் பொருத்தம். மாதம் முடிந்ததும் வீட்டு வாட கைகளை வசூலிக்க அவரது வேலைக்காரர்கள் வந்துவிடுவார் கள். ‘வீட்டு வாடகை தரா விட்டால் குடியேழுப்பிவிடு வோம்.....’ என மிரட்டுவார் கள். அவர்களின் மிரட்டுத லுக்குப் பயப்படும் அந்த ஏழை கள், அரைவயிற்றுக் கஞ்சி

குடித்து வீட்டு வாடகையை ஒழுங்காகச் செலுத்தி வந்த னர். வீட்டு வாடகை வசூலிப் பதோடு தனது கடமை முடிந்து விடுவதாகவே நாகலிங்கம் எண் ணுவார். வீடுகளைத் திருத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவ ருக்கு ஒருபோதும் வந்தது கிடையாது.

குடியானவர் கூட்டம் சந் தில் திரும்பி நாகலிங்கத்தின் வீட்டை நாடிச் சென்றது. அவ்வூரின் பிரதான வீதியில் நிமிர்ந்து நின்ற இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்தின் அருகில் சென்ற அக் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து கேற்றடிக்குச் சென்ற சின்னையா ‘ஐயா..... ஐயா.....’ எனக் கூப்பிட்டான். ‘வள்... வள்’ என்ற நாயின் ஒலியைத் தவிர அவர்களது கூக்குரலுக்கு ஒரு வரும் செவிசாய்க்கவில்லை.

குடியானவர் கூட்டம் ஒருசேர ‘ஐயா..... ஐயா.....’ எனக் கூக்குரலிட்டது. கடுக டுத்த முகத்துடன் அவர்கள் முன்னே வந்து நின்றான் வீட்டு வேலைக்காரன்.

‘உங்களுக்கு என்ன வேணும்.....?’

‘ஐயாவைப் பார்க்க வேணும்’

‘இப்ப ஐயாவைப் பார்க்க முடியாது’

‘ஏன்.....?’

‘ஐயா நித்திரை கொள் ளுறார்.....’

‘நாங்கள் இருக்க இடமில் லாமல் அவதிப்படுறம்’ மாணிக் கன் ஒற்றைக் குரல் கொடுத்தான்.

‘ஐயாவைப் பார்க்க வேணும்.....’ ஒருசேரக் கூக் குரலிட்டனர் எல்லோரும்.

வேலைக்காரன் உள்ளே சென்றான். வினாடிகள் நிமிடங்களாகிக் கரைந்தன.

‘உள்ளை வரட்டாம்’

வேலைக்காரனின் குரலைத் தொடர்ந்து குடியானவர் கூட்டம் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தது.

வீட்டு வாசலின்முன் கால் மேல் கால் போட்டபடி மிடுக்குடன் உட்கார்ந்திருந்தார் நாகலிங்கம்.

‘உங்களுக்கு என்ன வேணும்.....?’ அதிகார தோரணை அவரது பேச்சில் எதிரொலித்தது.

‘.....’ குடியானவர் கூட்டத்தில் அமைதி நிலவியது.

அவ்வமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு மாணிக்கனின் ஆக்கிரோசமான குரல் ஒலித்தது.

‘எங்களுந்தை வீடெல்லாம் ஒரே வெள்ளம். கூரையெல்லாம் ஒழுக்கு.....’

‘அதுக்கு இப்ப என்ன செய்யிறது.....?’ அதிகார தோரணை மீண்டும் வலுத்தது.

‘.....’ மீண்டும் மௌனம். மீண்டும் மாணிக்கன்தான் பேசினான்.

‘வீடுகளைக் குணப்படுத்தித் தரவேணும்.....’

‘மழை ஓரேயடியாப் பெய்யுது. மழையுக்கை எப்பிடி வீட்டைக் குணப்படுத்துறது?’ எல்லாம் போங்கோ வெள்ளம் வடிஞ்சதும் பார்க்கலாம்.....’

அவரது பேச்சு வாயளவில் தான் ஒலித்தது. அதை அவர்கள் உணராமல் இல்லை. சென்ற வருடமும் இதே போன்று வாக் குறுதி அளித்தவர்தான் அவர். பணம் படைத்தவர்களது வாக் குறுதி, அரசியல் தலைவர்களது

தேர்தல்கால உறுதிமொழிகள் என்பதை அந்த ஏழைகள் நன்கு அறிவார்கள்.

வெள்ளம் வடிந்ததும் வீட்டைக் குணப்படுத்துவது என்றாலும், அதுவரைக்கும் அந்த வெள்ளத்தில் குடியிருந்து அவர்கள் உயிர் மீண்டால்தானே...!

அவர்களது வாய்க்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த நினைப்பில் மழைக்கோட்டை உடம்பில் போர்த்தபடி வீட்டிற்குள் சென்றார் நாகலிங்கம்.

அவர் உள்ளே செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற குடியானவர் கூட்டம் அமைதியாக கேற்றைத் தாண்டி வெளியே வந்தது.

‘இப்ப என்ன செய்யிறது’ சின்னையா மிகுந்த வருத்தத்துடன் மாணிக்கனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

மாணிக்கனது வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் நிதானமாகவும் வெகு ஆக்குரோசத்துடனும் வெளிவந்தன.

‘தாங்கள் நினைச்சபடி ஆட்டுறதுக்கு எங்களை செம்மலி ஆடுகள் என்று நினைச்சுக்கொண்டாங்கள்போல இருக்கு. என்ன பாடுபட்டாவது எங்களுந்தை வீடுகளை நாங்களே குணப்படுத்திப் போடணும். ஆனால் இந்த மாசந் தொடக்கம் ஒருத்தரும் வீட்டு வாடைக்காக குடுக்கக் கூடாது. சட்டமும் இப்ப எங்களுக்குச் சாதகமாகத்தானே இருக்கு.....’

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும், ‘ஓம்... ஓம்... அதுதான் சரி.....’ என எல்லோரும் ஆமோதித்தனர்.

போராடும் உறுதியுடன், நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு அவர்கள் தமது வீடு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ★

இன்றைய கல்விப் பிரச்சினைகளும்

ஆறுமுக நாவலரது கருத்துக்களும்

எம். சமீம்

ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலருடைய சமயத் தொண்டு, இலக்கியப் பணி ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பரவலாக ஆராய்ந்து வரும் இக்கால கட்டத்தில், அவரது கல்விக் கருத்துக்கள் இன்றைய சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுவரும் கல்விக் கொள்கைகளின் மாற்றங்களுக்கமைய எவ்வாறு பயன்படலாம் என்ற ஆராய்ச்சி நாவலர் பணியின் முக்கியத்துவத்தை இன்றொரு துறையில் அறிந்து கொள்வதுடன் இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பயனளிப்பதாக அமையும். எனவே, எமது நாட்டுக் கல்விக் கொள்கையில் இன்று ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை நாவலரது கல்விக் கருத்துக்களின் பின்னணியில் ஆராய்வது சாலச்சிறந்தது.

'யுனெஸ்கோ' ஸ்தாபனம் சமீபத்தில் நடாத்திய இரு ஆராய்ச்சிகள் இன்றைய கல்வி வளர்ச்சியினால் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுவரும் சமூக, உளவியல் மாற்றங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. 'உலகக்கல்வி நிலையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி' (1) என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த ஆராய்ச்சியும் சமீபத்தில் வெளிவந்த 'வாழ்வாங்குவாழக் கல்வி' (2) என்ற 'யுனெஸ்கோ' அறிக்கையுமே இங்கு குறிப்பிடப்படும் இரு ஆராய்ச்சிகளுமாகும். கல்வியென்றால் என்ன? கல்வியின்

நோக்கங்கள் என்ன? என்பன தொடர்பாகப் பொதுவாக இரு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு வந்தன. கல்வியென்பது பண்டைப் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவது, கல்வியின் நோக்கம் ஆற்றல் உள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்குதல் என்பனவே இவ்விரு கருத்துக்கள். ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்நோக்கங்களில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இப்புதிய நோக்கங்களை மூன்றாக வகுத்துக் கூறலாம். முதலாவது கல்வியென்பது மனித சக்தியிற் செய்யும் முதலீடு; அதாவது கல்வியை மனித சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யும் மூலதனமாகக் கணித்தல். இரண்டாவது நாட்டின் சக்திக்கும், வளர்ச்சிக்கும் கல்வியைப் பயன்படுத்துதல்; அதாவது நாட்டின் தொழில் களுக்கேற்பக் கல்வியை அமைத்தல். மூன்றாவது அரசியற் கொள்கைகளுக்கேற்பச் சமுதாயத்தை உருவாக்குதல். இப்புதிய நோக்கங்களினால் சமூகத்திலேற்பட்ட விளைவுகள் எவை என்பதைப்பற்றித்தான் மேற்கூறிய ஆராய்ச்சிகள் நடாத்தப்பட்டன. இதனையே பிலிப் கூம் என்ற ஆசிரியர் உலகக் கல்வி நிலையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி எனக் கூறுகிறார். இந்நெருக்கடிக்கான நான்கு முக்கிய காரணங்களையும் அவர் கூறியுள்ளார். கல்வி பயில்வோர்

தொகை கூடியமை; கல்விமுத்
லீடு செய்யப் போதிய வசதி
யில்லாமை; கல்வித் திட்டத்தி
லுள்ள செயலடக்கம்; சமுதா
யத்திலுள்ள செயலடக்கம்;
என்பனவே அக்காரணங்கள்.
ஒவ்வொரு நாளும் தனது
தொழில் வளர்ச்சிக்குரிய மூல
தனமாக மட்டும் கல்வியைக்
கணிக்க முற்பட்டதன் விளை
வாகச் சமுதாயத்தில் பெரும்
மாற்றம் ஏற்பட்டது. சி. பி.
'ஸ்னோ' என்ற ஆசிரியர் 'இரு
கலாச்சாரங்கள்' என்ற தமது
நூலில் கூறியுள்ளதுபோல் 'விஞ்
ஞானத்தை மட்டுமே கற்ற ஒரு
சாராரும் கலை இலக்கியத்தை
மாத்திரமே கற்ற ஒரு சாராரும்
மாக மனித சமுதாயம் வெவ்
வேறுக வளர்ந்த காரணத்தால்
ஒருவரையொருவர் புரிந்து
கொள்ளாத நிலையில் இருக்கின்
றனர். விஞ்ஞானம் கற்றவர்
கள் சமூக உணர்வேயில்லாமல்
விஞ்ஞானத்தில் மட்டுமே அக்
கறை காட்டியதனால் 'இயந்திர
மனிதர்கள்' என்று கூறுமா
வுக்கு அவர்கள் உணர்வற்ற
ஒரு சமூகமாக வளர்ச்சியடைந்
தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின்
பிற்பகுதியில் வளர்ச்சியடைந்த
நாடுகளும், வளர்ச்சியடைந்து
வரும் நாடுகளும் தொழிலை
மையமாக வைத்து விஞ்ஞானக்
கல்வியை மட்டுமே புகட்டிய
தன் விளைவாக இதயமில்லாத
இயந்திர சமுதாயம் ஒன்று
தோன்றக் காரணமாயிருந்தது.
இதனையே 'இயந்திரக் கலாச்
சாரம்' எனச் சிலர் கூறுகின்ற
னர். இதன் விளைவாகப் பண்
டைய பாரம்பரியமும் கலாச்
சாரமும் மக்கள் மனதின்னும்
அகன்று வருகின்றன. பயன்
கருதியே ஒவ்வொன்றும் கணிக்
கப்படும் காலமாக இன்றைய
காலம் உள்ளது; மனிதனுடைய
வாழ்க்கையில் இன்று 'கொம்பி

யூட்டர்கள்' ஆட்சி செலுத்தி
வருகின்றன. ஆசிரியர்களுடைய
உதவியில்லாமல் கல்விப்பயிற்சி
பெறாமலாவிற்கு இயந்திர மூளை
வளர்ந்துள்ளது. இவ்வியந்திர
சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி எந்த
அளவு மனித குலத்தைப் பாதித்
துள்ளதெனின் எந்தவொரு
கருத்தையும் அல்லது எந்த
வொரு பொருளையும் நிரந்தர
மாகக் கணிக்காமல் எதனையும்
தற்காலிகமானதாகவே கணிக்
கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது (3)
இதன் பிரதிபலிப்புத்தான்
முன்னேற்றமடைந்த சில மேனா
டுகளிலுள்ள இளைஞர் சமுதா
யத்தின் விரக்தியாகும். விரக்தி
யுற்ற இளைஞர் சமுதாயம்
ஆத்மிக வளர்ச்சி என்ற நினைப்
பில் காம உணர்ச்சியை வளர்க்
கின்றனர். இந்தியா போன்ற
கீழைத் தேயங்களின் தத்துவத்
தில் சரணடையமுயல்கின்றனர்.
சுருங்கச் சொன்னால் மேனாட்டுச்
சமுதாயம் இன்று ஒரு தத்து
வத்தைத் தேடி அலைகின்றது.

இப்பயங்கர நிலையைக்
கண்டு அஞ்சியே 'யுனெஸ்கோ'
அறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்
ளது. ஆயிரத்துத் தொளாயி
ரத்து எழுபத்தியிரண்டாம்
ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில்
பாரிஸில் நடந்த மகாநாட்டில்
வெளியிடப்பட்ட இவ்வறிக்கை
யின் கருத்துக்களை உலகம்முழு
வதும் பரப்புதற்கு இவ்வாய்
வாளர் எண்ணங் கொண்டனர்.
இவர்கள் பரப்புதற்குக் கருதிய
கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு
சுருக்கமாகக் கூறலாம். ஒரு
சமுதாயம் என்றும் கல்வி கற்
கும் சமுதாயமாகவே இருக்க
வேண்டும். அதாவது ஆயுள்
முழுவதும் ஒரு மாணவன் கல்வி
கற்கவேண்டும். கல்வி தொழில்
வளர்ச்சிக்குரியதாக மாத்திரம்
அமையாது அறிவு வளர்ச்
சிக்குரியதாகவும் அமையவேண்

நும். கல்வியின் நோக்கம் கற்றவர்களை உருவாக்குதலன்று. கற்பவர்களை உருவாக்குதலே அதன் நோக்கம். அடிக்கடி மாற்றமுற்றுவரும் சமூகத்தில் அம்மாற்றங்களுக்கேற்பத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளும் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே கல்வியின் நோக்கமாயிருத்தல் வேண்டும்' இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது மேனாட்டுக் கல்விக் கொள்கை திருமபவும் கிழைத்தேயத் தத்துவத்துக்கே மீழ்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இச்சூழ்நிலையில் ஆறு முகநாவலர்போன்ற கிழைத்தேய அறிஞர்களின் கல்விக் கொள்கைகள் எம்மை நேர்வழிப்படுத்துவனவாய் அமைதல் கூடும். ஆறுமுகநாவலரின் கல்வித் தத்துவத்தான் என்ன? நாவலர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

'சாரீர சுகத்துக்கேதுவாகிய அன்னவஸ்திரம் முதலியவற்றையும், ஆன்ம சுகத்துக்கேதுவாகிய ஞானத்தையும் கொடுப்பது வித்தையேயாதலின் எல்லாத் தானங்களிலும் வித்தியாதானமே சிறந்தது'

இக்கருத்தை இன்றைய மொழியில் கல்வியின் நோக்கம் உலகாயத் வளர்ச்சியையும் ஆன்மிக வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தல் எனக் கூறலாம். இவ்விருவளர்ச்சிகளும் இருந்தாற்றான் சமூகம் வளர்ச்சியடையும்; மனிதாபிமானம் கொண்டதாகவும் அமையும். இலங்கையில் இன்று ஏற்பட்டுவரும் கல்வி மாற்றமும் இக்கருத்துக்கமையவே உள்ளது. புதிய பாடத்திட்டத்தில் தொழிற் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் இதே நேரதல்

சமய பாடத்திற்கும் நுண்கலைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் ஒரு சமூகம் அழியாமல் இருக்கவேண்டுமெனின் அச்சமூகத்தில் அன்பு, இரக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகள் இருத்தல் வேண்டும். பிரஞ்சுத் தத்துவாசிரியர் ஒருவர் கூறுவதுபோல முற்பகலில் இரசனை அழிந்தால் பிற்பகலில் உலக சமுதாயம் அழிந்துவிடும் என்ற கருத்து இரசனை இல்லாத சமூகத்தில் உணர்ச்சிகள் இல்லையென்பதைக் காட்டுகிறது. எனவே நுண்கலைகளின் மூலம் ஒருவனுடைய இரசனை உணர்ச்சிகளில் வளர்க்கலாம். இதே கருத்தின் அடிப்படையில்தான் பாரத மூதறிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் சாந்திநிகேனத்தை அமைத்தார். மனித வளர்ச்சியில் எல்லா உணர்வுகளும் ஒருமித்து வளரவேண்டும். எனவே விஞ்ஞான அறிவு தொழில்நுட்பம் போன்றவை வளரும் அதே நேரத்தில் கலை நுகர்ச்சியும் கடவுள் பக்தியும் வளர்ந்தாற்றான் மனித வளர்ச்சியில் முழுமையைக் காணலாம். இக்கருத்தினையே நாவலரும் கொண்டிருந்தார் என்பதை மேற்கூறிய அவரது கூற்றிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ள முடியும். பிறிதொரு இடத்திலே நாவலர் கல்வியைப் பற்றி கூறுகிறார்.

'கல்வியுடையவர் தாம் கற்றறிந்தபடி நல்வழியிலே ஒழுக்குதலும் நன்மாணக்கர்க்குக் கல்வி கற்பித்தலும், எல்லாருக்கும் உறுதியைப் போதித்தலுமாகிய இம்மூன்றையும் எந்நாளும் தமக்குக் கடனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வியல்புடையவரே கல்வியினாலாகியபயனைப் படைத்தவராவர். இம்மூன்று மில்லாவிடத்துக் கல்வியிற்ற்பயனில்லை'

இதன் சாராம்சம் என்ன வெனில் கல்வியின் பயன் ஒழுக்க நெறியை மையமாகக் கொண்ட பண்பட்ட சமுதாயமொன்றை உருவாக்குதல் என்பதாகும். ஒரு சமூகம், அறிவு, பொருளாதார தொழில் வளர்ச்சிகளும் ஒழுக்க வளர்ச்சியும் அடைந்தால் மட்டும் போதாது. அதற்குக் கடவுள் பக்தியும் அவசியமாகும். இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் சில சமூகங்கள் அழிந்தமைக்கான காரணம் கடவுள் பக்தியின்மையே யெனச் சில அறிஞர் கருதுகின்றனர். நாவலரும் கடவுள் பக்தியை வளர்க்கும் காரணமாகக் கல்வி பயன்படுகின்றது என்றும் கருத்துக் கொண்டிருந்தாரென்பதை அவரது பின்வரும் கூற்று தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

‘கல்வி கேள்வியில்லாதவர் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டு உய்ய மாட்டார்கள்’

நாவலர் வாழ்ந்த காலத்தில் அரசியல் சமூக பொருளாதார பின்னணியை நாம் நோக்கினால் இவர் தமது சமூகத்துக்கு ஆற்றிய கல்வித் தொண்டின் முக்கியத்துவத்தினை உணரலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே அரசியல் கிளர்ச்சி தோன்றுவதைக் காணலாம். நாவலர் வாழ்ந்த சமூகம் சாதாரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமூகமாக இருந்தது. பொருளாதாரத் துறையிற் பெருந்தோட்டப் பொருளாதார ஆதிக்கத்தின் காரணமாக விவசாயத்திற்கு மதிப்பற்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. தொழிற் துறையில் அன்று கற்றவர்க்கு வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. ஆங்கிலக்கல்வி ஒன்றின் மூலமே அரச

சாங்க உத்தியோகங்களும், உயர் பதவியும் சமூக உயர்வும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி மிஷன் பாடசாலைகளின் ஏகபோக உரிமையாக அமைந்தது. இக்கல்வி மத்தியதர வகுப்பினருக்கு மட்டுமே கிடைப்பதாயும் இருந்தது. உத்தியோகம் பெறும் நோக்கத்துடன் இப்பாடசாலைகளுக்கு மாணவர்கள் சென்றாலும் ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் கிறித்தவ சமயமும் புகுத்தப்பட்டது. மிஷனரிமார்களுக்கு ஆட்சியாளர் எல்லா வகையிலும் உதவியளித்தனர். ஏனெனில் ஏகாதிபத்தியம் தனது ஆதிக்கத்தை பரப்புவதற்குக் கையாண்ட கருவியாக கல்வி பயன்பட்டது. இதன் மூலம் இந்நாட்டிலிருந்த பண்டைய கலாச்சாரத்தையும் சமய அநுட்டானங்களையும் உடைப்பதே அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. 1870-ம் ஆண்டு அரசாங்க பாடசாலைகளை மூடிவிட்டு நன்கொடைப் பாடசாலைகள் மட்டுமே இயங்குதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டது. எனவே, கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட உயர் வகுப்பினரின் தனிச் சொத்தாக இருக்கும் நிலையேற்பட்டு உயர்ந்தோர் குழாத்தின் வளர்ச்சிக்கு மட்டுமே கல்வி பயன்பட்டது. வர்க்க அடிப்படையில் அமைந்த இக்கல்வி வர்க்க வேறுபாட்டை மேலும் மேலும் விரிவடையச் செய்வதாகவே அமைந்தது. இன்றும் கூட இக்கல்வித் தத்துவம் அனேக நாடுகளில் உள்ளது. 1917-ம் ஆண்டில் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் புரட்சியின் பின்னர்தான் கல்வி என்பது பொதுமக்களுடைய சொத்து என்ற கருத்து வேரூன்றியது. ஆனால் நாவலர் ஏழை, எளியவர்களுக்கும் கல்வி உரி

யது என்னும் கருத்தை உடையாராய் இருந்தார் என்பதற்கு அவர் நடாத்திய இலவசக் கல்விப் பாடசாலைகள் ஆதாரமாகவுள்ளன. சமூகத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணம் மனிதர்களது எண்ணங்களில்தான் உள்ளது. எனவே ஏற்றத்தாழ்வு ஒழிய எண்ணங்களில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். எண்ணங்களில் மாற்றம் ஏற்பட கல்வியமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். அக் கல்வி ககல மக்களுக்கும் உரியதாக அமைய வேண்டும் என அவர் கருதினார். கல்வி பொதுமக்கள் சொத்தாக அமைவதற்கு அவர் தம் தாய்மொழியில் புகட்டப்படல் வேண்டும். இக்கருத்தை மனதில் வைத்துப் போதும் நாவலர் தமிழிலும் இலகுவான வசன நடையை உருவாக்கினார். வசன நடையை வெகுசனத் தொடர்புடையதாக உபயோகித்தார். நாவலர் வசன நடையின் தந்தையென்று கூறுவதற்கு தமிழிலே எளிமையான வசன நடையை ஆரம்பித்தது மட்டும் காரணமன்று. அதனை அறிவு வளர்ச்சிக்கான ஒரு சாதனமாகவும் பயன்படுத்தினார். என்பதும் முக்கிய காரணமாகும். அவரது சமகாலத்தவர்களான வேதநாயகம்பிள்ளை, ராஜம் ஐயர் என்போர் நாவல்களை எழுதிய வேளையில் நாவலரோ இந்து பாரம்பரியத்தையும் தத்துவத்தையும் வெளியிடும் சாதனமாக வசன நடையைப் பயன்படுத்தினார்.

பாடப்புத்தகங்களில் அவர்கையாண்ட முறையைப்பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். பண்டைய இலக்கியங்களையும் சமய நெறிகளையும் புதிய அறிவுக் கருத்துக்களையும்

கூறுதற்கு வசன நடையை கருவியாக உபயோகித்த அதே வேளையில் இக்கருவியின் மூலம் கல்வியைப்புகட்டுவதற்கு முதல் முறையாக பாடப் புத்தகங்களை எழுதினார். அவருக்கு முன்னர் தாய்மொழியில் பெற்ற கல்வி வெறும் ஏடுகளிலிருந்து நேரடியாகப் பெறப்பட்டதாகவே இருந்தது. அவரோ பாடப் புத்தகங்களின் மூலம் 'பிள்ளைகளுக்கு நிகண்டு, திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்கள் சிவபுராணம், இலக்கணம், கணிதம், தருக்கம், வெளிப்படையாகிய வசன நடையில் நூல், வானநூல், அரசநீதி, சிற்பநூல் முதலானவைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும்' என கூறியுள்ளார்.

பாலியற்கல்வி அவசியமா? என்பது இன்றும் தர்க்கத்துக்குள்ளான விஷயம். பாலியற்கல்வி அவசியம் என்பதை ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே நாவலர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அறிய வியப்பாகவிருக்கின்றது. மூன்றாம் பாலபாடத்திலே 'வியபிசாரம்' என்ற தலையங்கத்தில் எழுதிய பாடத்திலிருந்து அவரது பாலியற் கல்வி பற்றிய கருத்து தெளிவாகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கல்வி கற்பிக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய மாற்றம் 'ஜோன் ரூயி' யின் யதார்த்தம் என்ற தத்துவத்துக்கமைய கற்பிக்கும் செயல்முறைக் கல்வியென்ற புதிய முறையாகும். இச்செயல்முறைக் கல்வியே இன்று பொதுவாக எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. 'பியாஜே' என்ற உளநூலறிஞர் கூறுவதுபோல் ஒரு தத்துவம் ஒருவனுடைய மனதிற் பதிவதற்கு அவனுடைய வயதும் காரணமாயிருத்தல் வேண்டும். அதாவது ஒரு

பின்னாயின் வயது வளர உடல் வளர்ச்சியேற்படும் போதுதான் அறிவு முதிர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றது. ஆறுவயது மாணவனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய கருத்தை மூன்று வயதுக் குழந்தைக்குச் சொல்லும்பொழுது அக்குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சியில் தாக்கம் ஏற்படக்கூடும். இக்கருத்தை தேஷ்டன் என்றும் அறிஞர் பரிசோதனைகளின் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆகவே, செயல் முறை மூலம் ஒரு கருத்தை இலகுவாக மாணவனுக்குப் புலப்படுத்தலாம். இம்முறையிலுள்ள பிரச்சனை யென்னவென்றால் பியரஜே கூறியதுபோல வயது முதிர்ச்சியடையாத ஒரு மாணவனிடம் பாரிய தத்துவத்தை இச்செயல் முறை மூலப் புரியவைக்க முடியுமெனினும் கருத்துவடிவமாக அவனுடைய மனதில் பதிய வைத்தலில் சிரமம் இருக்கின்றது. எனவே செயல் முறை மூலம் பெறும் ஒரு கருத்து கருத்து வடிவமாக மாறும் பொழுது அருவமான அத்தத்துவத்தை விளங்க முடியாமலும் போதல் கூடும். ஆகவே, மனனஞ் செய்வதன்மூலம் கருத்தை உணராமலே மாணவனின் மனதில் ஒரு தத்துவத்தைப் பதிய வைக்கலாம். அது அவனது அடிமனதில் உறைகின்றது. அறிவு வளர்ந்த காலத்தில் இக்கருத்து அவனுடைய எண்ணங்களைப் பாதிப்பதுடன் அவனுடைய வாழ்க்கை முறையையும் பாதிப்பதற்கு ஏதுவாகின்றது. சமூக உளவியலாளர் கூறும் கருத்து என்னவெனில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்துவரும் சமூகங்களின் பாரம்பரியங்களும் கலாச்சார கோலங்களும் இம்முறையினுத்தான் பேணப்பட்டு வருகின்றன? உதாரணமாக பெரி

யோரைக் கனம்பண்ணும் மனப் பாங்கு சிறுவயதிலேயே வளர வேண்டும். இத்தகைய கலாச்சார வளர்ச்சியில்லாது சமீபத்தில் தோன்றிய சில தென்னமரிக்கச் சமூகங்களிடையே உள்ள அரசியல் சமூக வாழ்க்கையின் உள்ள அவல நிலையை இங்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மனனஞ்செய்யும் முறையே நாவலரது கருத்தாய் இருந்தது. 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று' 'கீழோராயினும் தாழ் உரை' என்பன போன்ற ஆழ்ந்த கருத்துக்களை அவற்றின் பொருள் உணராமலேயே ஐந்து வயது மாணவன் மனனஞ் செய்கின்றான். அவனுடைய அறிவு வளர இவைகளின் கருத்துக்களை உணர்வதுடன் ஐம்பது வயதானபிறகும் இக்கருத்துப் பதிவினால் ஏற்பட்ட மனநிலையினின்றும் பிறழாமல் இருக்கின்றான். எனவே, எமது நாட்டுப் பழமொழியான 'ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா?' என்பதற்கு இணங்க ஒரு மாணவனுடைய அடிமனதிலே ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் ஐம்பது வயதான பின்னரும் நிலைத்து நிற்கும்.

இன்று துரித முன்னேற்ற மடைந்துவரும்விஞ்ஞானவளர்ச்சியினால் உருவாகிவரும் இதய மில்லாத மனித சமுதாயத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் வாழ்ந்த நாவலர் போன்றோருடைய தீர்க்கதரிசனமான கருத்துக்கள் மனிதாபிமானமுள்ள சமுதாயமாக அமைவதற்கு உதவலாம். எனவே, ஆறுமுக நாவலருடைய கல்வீக்கருத்துக்களை மேலும் ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்வது சாலச்சிறந்தது.

சுசீலா மெய்ம் மறந்து
கிடந்தாள். அருகில் கணவன்
அல்விஸ் இருப்பதனால் உலகமே
இடிந்து விழுந்தாலும் கவலை
இல்லை என்பதைப்போல அவள்
தன்னை மறந்து ஆழ்ந்த நித்தி
ரையிலிருந்தாள். அவளையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்
அல்விஸ்.

பிள்ளைப் பூச்சியொன்று
அவளை உரசிக்கொண்டு பறந்
தது- அதை அவன் அடிக்கப்
பார்த்தான். அது சுவர் ஓட
டையில் உட்கார்ந்து துளைத்துக்
கொண்டு போயிற்று.

அல்விஸ் மல்லாந்து படுத்
தான். மேலே மூலையில் ஒரு
சிலந்தி படாத பாடுபட்டுக்
கொண்டிருந்தது. ஒரு இரை
யைக் கௌவுவதற்காக. அதன்
நிழல், மங்கிய விளக்கொளியில்
அகோரமாக ஆடிற்று.

அவன் நினைவுகளோடு மல்
லாடினான். தலையணையை வசதி
யாக வைத்துக்கொண்டபோது
பாயிலிருந்த ஒரு கோரை விலா
வில் குத்திற்று. அந்தச் சிலந்தி
தாவிற்று; வலை பயங்கரமாகத்
துடித்தது.

‘திடீரென அந்த வலையின்
இழையொன்று ‘பட்’ டென
அலுந்து, அந்தப் பெண்ணும்
பெரிய கரிய சிலந்தி நிலைதடு
மாறி விழுந்தது. தன் எட்டுக்
கால்களாலும் அல்விஸின்
கழுத்து, முகம், நெஞ்சு எங்கும்
பிராண்டிக்கொண்டோடி.....’

அவனது மயிர்க்கால்களெல்
லாம் புல்லரித்து, அதிர்ந்தது...

உயிர் ‘திக்’ என்றது.

‘சே! என்ன பயங்கரமான
கற்பனை!’

★
‘யோசிக்காதீர்கள் அல்விஸ்; நான்
இருக்கும்வரை நீங்கள் சந்தோ
ஷமாகவே இருக்க வேண்டும்.
நமக்கும் காலம் வராமலா
போகும்?.....’
★

சுசீலா புரண்டாள். 'நெற்றி'க்குள்ளிருந்த உடல் குலுங்கிற்று. தளர்ந்த அந்த வலையைப்போல.

'டாங்' ஏதோ ஒரு வீட்டு சுவர்க்கடிகாரம் தன் நெஞ்சில் சம்மட்டிக்கொண்டு அடித்துக் கொண்டது.

நேரம் என்ன? பன்னிரண்டரையா? ஒன்று? ஒன்றரையா?

'எத்தனையானால்தான் என்ன? இந்த அறையும் ஒரு மணிக்கூடுதானா? இலக்கங்களிடப்படாத மணிக்கூடு! இதற்கு நேரம் காட்டும் இரு கம்பிகள், நானும், சுசீலாவும்ம்! இலக்கமில்லாமல் எப்படி மணி பார்ப்பதாம்?'

சுசீலா சிரித்தாள் நித்திரையில்.

'டும்! டோம்! படோம்!' என்று இடிமுழங்கிக் கொண்டு பழைய மோட்டார் சைக்கிளில் எவனோ போனான் ரோட்டில். (செகன்ட் ஷோ பார்த்துவிட்டு போகிறானா? அல்லது பழுதடைந்த மோட்டாரை இப்போதுதான் திருத்திக்கொண்டானா? அல்லது ஒருத்தியைத் தேடி...? அல்லது..... அல்லது.....?)

அல்விசுக்கு அப்படியொரு மோட்டாரில் ஏறி, அந்த நிசியில் நிம்மதியாகத் தூங்குபவர்களின் காது ஜவ்வுகளுக்கு மேலாக அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடவேண்டும்போல ஒரு குரூர ஆசை தோன்றிற்று.

அந்த ஓசை சுசீலாவை எழுப்பிற்று.

'நிதாகத்தே நெத்த?' என்றாள். 'ஸ்லீப் டார்லிங்' என்றவாறே அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

அவளது காது உரசிற்று.

'பிளாஸ்டிக் தோடு! சுசீலா தான் எப்படியாகிவிட்டாள்? ரிஜிஸ்டர் பண்ணிக்கொண்ட புத்தி எத்தனை கலகலப்பாக இருந்தாள், காதிலும் கழுத்திலும் கிடந்த தங்க நகைகளின் ஒளிச் சிதறல்களைப்போல! இன்றோ..... அவள் தன் பெற்றோரையும் மறந்து.....'

(அவர்கள்.....! 'சிங்களவனோடா போகிறாய்'... போடி! போ! இனி உனக்கும் எங்களுக்கும் எந்தவித ஒட்டுறவும் இல்லை, செத்தாலும்!')

'சுசீ! நீ என்னைக் கல்யாணம் பண்ணாமலே இருந்திருக்கலாம்.....'

'முட்டாள்தனமாகப் பேசாதீர்கள்'

ஒருவரையொருவர் தழுவித் துயில்வதுபோய் ஏக்கங்களுையே அணைத்துக்கிடக்கும் நிலை வந்து — பிறகு, அது போகவேயில்லை.

ரோட்டில் சைக்கிளின் 'பெல்' பால்காரன் போனான். காகங்கள் 'விடியாதே, விடியாதே' என்று 'குய்யோ முறையோ' வெனக் கத்தின.

'விடிந்தால்?.....' — பழகிப் போன கேள்விதான். என்றாலும் தினமும் எவ்வளவு கோரமாக அது முழிக்கிறது.

'அல்லாஹு அக்பர்.....' பள்ளிவாசல் ஒலிபெருக்கி ஒங்காரமாக முழங்கிற்று.

'நோ! நோ!' கனவுகண்டு அல்விஸ் அரற்றினான்.

சுசீலா கண்விழித்தாள்.

முன்னறையில் அரவது கேட்டது. இப்போகும் எழுந்து விட்டான்.

வெளியே மனித சந்தடி பெருகத் தொடங்கிற்று. அதில் 'வேலை வேலை' என்ற தாள வயம்.

வயிற்றின் அவலக் கூச்சல்!

முன்னறையை வாடகைக் குக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். இரு பத்தைந்து ரூபாய்.

அல்விசம், சுசீலாவும் படுக்கையிலேயே கிடந்தார்கள்.

'அதிகாலையில் முட்டைக் கோப்பியுடன் வந்து அல்விசை எழுப்புகிறான் சுசீ. அவன் அதைக் கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே பருகுகின்றான். குளிக்கப் போகிறான். அவன் வெளுத்த ஸ்லெக், சேர்ட் எல்லாம் எடுத்து வைக்கிறான். இருவரும் ஒன்றாகவே சாப்பிடுகிறார்கள். அவன் கந்தோருக்குப் புறப்படுகிறான். அவளின் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டி 'நாம் இலட்சியத் தம்பதிகள்' என்கின்றான்— ஹோ! நினைவுகள்தான் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கின்றன; பூக்கள் மலரும்போது வீசும் காற்றைப் போல. இனி வராது என்பதாலா?

படுக்கையை உதறியாயிற்று.

சூரியன் வானத்தின் கொடு முடியை நோக்கி விரைந்தான்.

ஒரு சுண்டு அரிசி மட்டும் கிடந்தது. தேங்காய் இல்லாததால் சம்பனும் செய்ய முடியாது. மிளகாய் இருபத்தி நான்கு ரூபாயாம். சூசினியில் சின்னச் சின்ன 'ரின்' களில் நிறைய இருந்தது வாசம் மட்டும்.

பெனியனில் வியர்வை நாளும். அதைத் தூக்கி எறிந்தான். சேர்ட்டை கொழுவித் கொண்டான். அந்த கறுப்பு லோங்கும் சிரிக்கத் தொடங்கினால் அதோ கதிதான்.

ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ரோட்டில் எதையோ வெறித்தான். பார்க்க எதுவுமில்லை. ஜன்னல் சட்டத்தில் கடி ஏறும்புச் சம்மேளனம்; உத்தியோகம் போனபின் வந்த நாட்களைப்போல! பின்னால் சுசீலா வந்து தோளில் கையை அமர்த்தினாள்.

'யோசியாதீர்கள் அல்விஸ். நான் இருக்கும்வரை நீங்கள் சந்தோஷமாகவே இருக்கவேண்டும். நமக்கும் காலம் வராமலா போகும்.....?'

அந்தக் காலத்தை விலை கொடுத்தாவது வாங்குவதைப் போலத்தான் அவன் தன் நகைகளையெல்லாம் விற்றிருக்கிறான்.

அவன் வாசலை விட்டிறங்கினான்.

'கெதியில் வாருங்கள் அல்விஸ்'

ரோட்டில் தார் இருக்கவில்லை. 'தண்ணீர்' இருந்தது. இந்த வயிறு மட்டும் இல்லையானால்' என அவனது வாய் புலம்பிற்று. இதையே ஒரு தடவை அவன் சுசீலாவிடம் சொன்னபோது:-

'அவலட்சணமாயிருக்குமே. வயிறு இருக்கவேண்டும், குடல் தான் இருக்கக் கூடாது' என்றால் வேடிக்கையாக. விரக்தியோடு சிரித்தான்.

உச்சிச் சூரியன் அணுக்களில் சறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அலைச்சல்!

வெயிலின் அகோரத்தை யெல்லாம் தலையில் சுமந்தவாறு திரும்பிக்கொண்டிருந்தான்.

‘எல்லா ‘தெமலா’ க்களையும் அடித்து விரட்டினால்தான் நாம் நிம்மதியாக வாழலாம்’- யாரோ ராப்பட்டினிக் காரன் சிங்களத்தில் அரசியல் (இப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்) பேசியது. அல்விசின் காதுகளில் விழுந்தது.

சூரியன் இரத்தச் சிவப்பாகத் தொடங்கிவிட்டிருந்த வேளையில் அவன் வீட்டில் அடிவைத்தான்.

அவனது வயிற்றுப் புழுக்கள் ‘மென்னியை’ப் பிடித்துக் கொண்டது சுசீலாவுக்கும் கேட்டது. கல்யாண புதிதிலென்றால் ‘காது கொடுத்துக் கேட்டேன் குவா குவா சத்தம்’ என்றிருப்பான்.

சாரத்தை உடுத்திக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போனான். வந்து, பச்சையிளகாயைக் கடித்துக்கொண்டபோது ‘அது’ ஜோராக உள்ளே இறங்கிற்று. ‘கொழக் கொழக்’ என்று. அது ‘கஞ்சி’ யாம்.

பாயில் விழுந்தான். மேலே சிலந்திப் பின்னல்கள் அடித்துத் துடைத்துச் சுத்தமாக்கி விட விரும்பினான். சரி கிடக்கட்டும் என்றுவிட்டுவிட்டான்.

சுசீலா அருகில் வந்து, அவனது நெற்றிப்பொட்டை ஆதங் சுத்தோடு பிடித்துவிட்டு—

‘வேலை ஏதும் கிடைத்ததா அல்விஸ்?’

அவனுக்கு ஆத்திரம், ஆத்திரமாக வந்தது. முறைத்துக்

கொண்டு கிடந்தான். அவள்கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்தாள்; பீரேமையோடு அணைத்துக்கொண்டாள், அவனுக்கு இறந்துபோன அன்னையின் நினைவு வந்தது.

‘பரவாயில்லை அல்விஸ்’- நெற்றியில் ஒரு முத்தம் ஈந்தாள் அவள்.

அவன் எழுந்தமர்ந்தான், அதை வெறுப்பவனைப் போல.

‘உங்களுக்கு இன்று என்ன நடந்துவிட்டது’ என்ற அவனை அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளது கண்களைத் தரிசிக்க முடியாமல் சட்டெனத் திரும்பிக்கொண்டான்.

‘எவ்ரிதிங் ஹேஸ் கோண்டோ டோக்ஸ்’ சலித்துக்கொண்டான்.

‘எவ்ரி டோக் ஹேஸ் இட்ஸ்டே’ அதே பாணியில் சிரித்துக் கொண்டே அவளும்சொன்னான்.

முன்னறை திறக்கப்படும் ஓசை. இப்ருகிம் வந்துவிட்டான்.

அல்விஸ் எழுந்தான். யாரிடமோ கிடைத்த, — பவுத்திரமாகக் கொணர்ந்திருந்த குறைச்சிகரட்டை பற்றவைத்து மளமளவென புகையை இழுத்தான். நெஞ்செல்லாம் புகை. முளை சூடேறிற்று.

‘சுந்தோரிவிருந்து இப்ருகிம் இப்பதான் வந்தான் போலி ரிருக்கு’- தன்னிலேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

கௌலி ஒன்று ‘கிச்சி! கிச்சி! கிச்சி!’ என்றது. குசினியில் டப்பாக்களை உருட்டிற்று அடுத்தவீட்டுப் பூனை. சுசீலா எழுந்து போனாள்.

அவன் திரும்பி வந்தான். இப்போது அல்விஸ் மீண்டும் கழுசாணை அணிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டவுடன், தாம தித்தால் சொல்ல முடியாதோ என்ற படபடப்புடன் சொன்னான்.

‘சசீ! இப்புகுமிடம் கடனாக இருபத்தைந்து ரூபாய் கேட்கிறாயா?’

‘நீங்களே கேட்பதுதான் நல்லது’

‘இல்லை சசீ! கேட்க எனக்கு என்னவோ போலிருக்கு.....’

‘இன்னும் சில நாட்களில் இப்புகுமிடம் வாடகைக் காசையே வாங்கலாமே?’

‘இரண்டு கிழமைகளிருக்கே, ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை சசீ’

‘இப்போ எங்கே போகிறீங்க’

‘சும்மா வெளியேதான். நீ காசு கேட்கும்போது நான் இருப்பது சரியில்லை..... எப்படியாவது காசை வாங்கி வைத்திரு சசீ— சொல்லிக்கொண்டே அல்விஸ் ‘விர’ ரென நடந்து விட்டான். ‘எப்படியாவதில்’ ஒரு அழுத்தம்.

பொறிகலங்கி, எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கி, நெஞ்சை ஈரமாக்கிக் கொண்டபோது அது அமிலமாயிருந்தது.

இரவு மணி எட்டரையாயிருக்கும். அல்விஸ் வந்தான். ‘அப்பாடா! இந்தக் கிழமையை நிம்மதியாகக் கழித்துவிடலாம்’

சசீலா கட்டிலிற் கிடந்தான். அந்தப் ‘போசை’ அவன் மிகவும் ரசித்தான்.

‘சசீலா.....! சசீலா!— உன் அழகு புல்லாங்குழலின் மென்மையான கீதத்தைப் போன்ற உன் அழகு— எனக்காக மட்டுமே ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்ட உந்தன் அழகு.....’ இப்படி நான் உன்னை வர்ணித்திருக்கிறேனே சசீ!’

அருகிற் சென்று அவனைத் தட்டி எழுப்பினான்! மீண்டும் தட்டி எழுப்பினான்!

‘மகே சசீ’— அந்தப் பிராந்தியமே கிடுகிடுக்கும்படி கதறினான் அல்விஸ்.

மேசையில், சசீலா நெடுங்காலமாக சட்டம் போட்டு, அழகாக வைத்திருந்த கவரிமான் படத்தில் ஒரு துண்டுக் கடிதம் செருகப்பட்டிருந்தது.

‘அன்புள்ள அல்விஸ் உங்களுக்காக இழக்கக் கூடியதையெல்லாம் நீங்கள் கேட்காமலே இழந்திருக்கிறேன் நேற்று வரை!’

இப்படிக்கு
சசீலா.

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா	7-00
தனியிரதி	-50
இந்தியா, மலேசியா	10-00

மனிதன் வந்தான்

கல்முனைப் பூபால்

கரங்கத்தின் தீப்பிழம்பு வாய்கள்
திறந்தே இருக்கின்றன!
பல்லியும் — எலியும்
பாய்ந்து போனால் சாம்பலாகும்.

என்றன் இலட்சியக் கனவுகளுக்குள்,
தீப்பிழம்புகள் அணைந்து போயின!
எங்கும் சாம்பல் மூடிய இருளில்
தூரத்தே ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்!

ஊத்தை கிழிஞ்சல் நிறைந்த சாக்கடைகள்
கழிவு நீரின் காளவாய்க் கிணறுகள்
சுத்தப் பட்டு நறுமணம் வீசின.

தீப்பிழம்புகள் குளிராய் மாறின;
கத்திய குரல்கள் நாதம் இழந்தன;
உலகம் புதுஎழில் பரப்பி நின்றது!

இந்த உலக இருட்புகைக் குள்ளே
தூரத்தே ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்!

சுருங்கிய வயிறும்;
கண்டித்த உடலுமாய்;
அந்த மனிதன் சிந்திய புன்னகை
நெஞ்சில் புதியதோர் நிலையைத் தந்தது!

உலகம் புதுஎழில் பரப்பி நின்றது
தூரத்தே ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்
அந்த மனிதன் புன்னகை செய்தான்!

கார்க்கி நமக்குப் போதிப்பது என்ன?

ரகுநாதன்

ரஷ்ய இலக்கிய உலகில் மாக்கிம் கார்க்கி தோன்றுமுன்பு நிலவரம் எவ்வாறு இருந்தது? '19-ம் நூற்றாண்டு ரஷ்ய இலக்கியத்தில், ஜனநாயக உணர்ச்சிகள் மிக வலுவாக இருந்தன. எமது சமுதாயப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண, அந்த இலக்கியம் மிக ஆர்வத்துடன் முயன்றது. அது மனிதாபிமானத்தை வலியுறுத்தியது. விடுதலையைப் புகழ்ந்தது. பொதுமக்களின் வாழ்வில் ஆழ்ந்த அக்கறை காட்டியது. பெண்கள் பால் உயர்ந்த கண்ணோட்டம் கொண்டிருந்தது! ஒளிமயமான, உலகு தழுவிய உண்மையை இடையறாது தேடியது' என்று மாக்கிம் கார்க்கி எழுதுகிறார்.

தாயகத்தின் சீரிய இலக்கிய மரபில் பெருமிதம் கொண்டு, அதன் குணம்சங்களைத் தமது படைப்புக்களில் பிரதிபலித்த போதிலும், மாக்கிம் கார்க்கி பழமையின் வாரிசாக மட்டும் இருக்க விரும்பவில்லை; ரஷ்ய இலக்கியம் இதுவரை கண்டறியாத புதிய செல்வங்களால் அதைச் செலுமைப்படுத்த விரும்பினார். எனவே உண்மையையும் எதார்த்தத்தையும் இடையறாது தேடி வந்த கார்க்கி, புதிய அழகியல் மதிப்புக்களையும் இலக்கிய மதிப்புக்களையும் உருவாக்

கினார்; ரஷ்ய இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை எழுதினார்.

விமர்சன எதார்த்தவாதம்

'சமுதாயம், அரசு, இயற்கை ஆகியவற்றுடன் முரண்படும் மனித ஆளுமையைச் சித்திரிப்பதே 19-ம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பிய, ரஷ்ய இலக்கியங்களின் கருப் பொருளாகும்' என்று சோவியத் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது அகில யூனியன் காங்கிரசில் பேசும்போது கார்க்கி கூறினார். நடப்பிலுள்ள சமுதாய நிலைகளை விமர்சித்தல், அம்பலப்படுத்துதல் என்ற அளவில் இந்த விதமான இலக்கியத்தில் எதார்த்தம் இருந்த போதிலும், சோஷலிஸ்ட் இலட்சியங்களை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் போதனையளிக்க இது பயன்படவில்லை என்றும், பயன்பட முடியாது என்றும், கார்க்கி கருதினார்; ஏனெனில், விமர்சன எதார்த்த வாதம் ஆக்கபூர்வமான பங்கு எதையும் செலுத்தவில்லை; சில நிலைமைகளில், முன்பு குறை கூறப்பட்ட விஷயங்களையே அது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

தம் காலச் சமுதாயத்தை விமர்சித்த கலகக்காரர்களை இந்த எதார்த்த வாதப் படைப்

‘1930 - ஆம் ஆண்டுகளின் போது, கார்க்கியின் பெயர் எங்களுக்கு ஓர் ஜெயபேரிகையாக இருந்தது. எழுத்தாளர்கள் ஒன்றுபட வேண்டும் என்று அவர் எப்பொழுதும் விரும்பினார். ஒரு புதிய மனிதனைப் படைக்க வேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை. மார்க்சிம் கார்க்கியின் நிறைவுக்கு இந்தியாவின் அஞ்சலிகள்’

- ஹிரேன் முகர்ஜி

புக்கள் சித்திரித்த போதிலும், சமுதாய, பொருளாதார விதிகளையும் காரணங்களையும் பற்றிய சரியான, ஆழ்ந்த அறிவுடன் அந்த விமர்சனம் செய்யப் படவில்லை.

‘ஃபோமா கார்தியேஉ, ‘மூவர்’ என்ற கார்க்கியின் முதலிரண்டு நாவல்கள், அவரை ஒரு விமர்சன எதார்த்தவாதியாகக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அதே வேளையில், அன்றைய விமர்சன எதார்த்தவாத எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அவர் தீர்க்கமாக முரண்படுவதையும் பார்க்கிறோம். அவரது கதாநாயகர்கள் கடைசிவரை கிளர்ச்சிக்காரர்களாகவே உள்ளனர்; அன்றைய சமுதாய அமைப்புடனே, தமது சொந்த வர்க்கத்துடனே அவர்கள் சிறிதேனும் சமரசம் செய்யவில்லை. மக்களின் வாழ்க்கையை நேரிடையாகக் கண்டவர் கார்க்கி; இவ்விரு நாவல்களும் வெளிவருவதற்கு முன்பே அவர் தமது மக்களின் உணர்ச்சிகளை அறிந்திருந்தார். எனவே பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற புதிய சக்தியானது சமுதாயப்போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை

என்று அவர் உறுதியாகக் கருதினார். இந்த உணர்வை கார்க்கியின் ஆரம்ப கால எழுத்துக்களிலும் காண்கிறோம்; சமுதாயப் போராட்டத்தில் புதிய கட்டம் தொடங்கி விட்டது என்பதை, போராட்டத்திற்குத் தயாராகும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வீறுமிக்க போர்க் குணத்தை, தமக்கே உரிய வழியில், தமது ஆரம்ப காலப் படைப்புக்களில் அவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

“தாய்”

1905 — 1907-ஆம் ஆண்டுகள் முதலாவது ரஷ்யப் புரட்சிக் காலகட்டமாகும். உழைப்பாளி மக்கள் மற்றும் அனைத்து மக்களின் விடுதலைக்கு உறுதியாகப் போராடக் கூடியது பாட்டாளி வர்க்கமே என்பதை முதலாவது ரஷ்யப் புரட்சி மிகத் தெளிவாக நிரூபித்தது.

ரஷ்ய மக்களின் வரலாற்றில் நடைபெற்ற இந்த மாபெரும் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், ‘தாய்’ என்ற மிகப் பிரபலமான, படைப்பாற்றல் வாய்ந்த நாவலை கார்க்கி வெளியிட்டார்.

அவரது முந்திய நாவல்களுக்கு மாறாக, சமுதாயத்திற்கும் தனி நபருக்கும் இடையே ஒரு புதிய உறவை கார்க்கி கண்டுபிடித்துள்ளார். ‘தாய்’ என்ற நாவலில் காணப்படும் போராட்டங்கள், குறுகிய சுய நலனுக்காகப் பூசலிடும் தனி நபர்களின் மோதல்கள் அல்ல; சீரிய வாழ்க்கையை விரும்பும் மக்களின் இலட்சியப் போராட்டங்களாகும். இவ்வாறாக, தங்களது உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்ட சமுதாய அமைப்புக்கு எதிராக உழைக்கும் மக்கள் அனைவரும் ஆர்த்தெழும் காட்சியை உலக இலக்கிய வரலாற்றில்

றில் முதன் முதலாகக் காண்கிறோம்.

‘தாய்’ என்ற நாவலில் மக்களே பிரதான கதாநாயகனாக விளங்குகின்றனர்; மிக முற்போக்கான கொள்கையை ஆயுதமாகத் தரித்த தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையின் கீழ் தமது விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்களின் நடவடிக்கையே நடத்தையே இந்தக் கதையின் அடிப்படை நிகழ்ச்சிப் போக்காகும்.

எழுச்சியுற்ற மக்களின் விவேகத்தையும், தீர்க்கமான வளர்ச்சியையும், தவிர்க்க முடியாத போராட்டத்தில் அவர்களது பங்களையும் கார்க்கி நம் கண்முன்னே கொண்டுவருகிறார்: தமது யுகத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை, ஈரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் சித்திரிக்கிறார்.

இந்த நாவலில் அடங்கியுள்ள கோட்பாடுகளின் காரணமாக, சோஷலிஸ எதார்த் தவாத இலக்கியத்தின் தந்தை என்ற பெயரும் புகழும் அவருக்குக் கிடைத்துள்ளன. ‘தாய்’ என்ற மாபெரும் இலக்கியப் படைப்பு, சோவியத் எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமின்றி, இவ்வுலகம் முழுவதும் நீதியும் தியாகமும் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என விரும்பும் எழுத்தாளர் அனைவருக்கும் ஓர் இலக்கியக் கொள்கை விளக்கமாகும். புதிய மனிதாபிமானம்

உண்மை மனிதாபிமானத்தை கார்க்கிதான் நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அவர் ஒரு மாபெரும் மனிதாபிமானி என்பதை நாம் அறுவோம். ஆனால் அவரது மனிதாபிமானம், அவருக்குமுந்திய தலைமுறையின் மனி

‘கார்க்கி ஓர் மோன்னத எழுத்தாளர். சுரண்டப்பட்ட, அடக்கியொடுக்கப்பட்ட, துன்ப துயரங்களில் அழுந்திய மக்களின் — அந்நிய ஆட்சியைத் தூக்கியெறிய இடையறாது போராடும் நாடுகளின் — உண்மையான நண்பர் அவர். இந்திய மக்கள் அனைவரும் எழுதப்படிக் கத் தெரிந்து கொள்ளும்போது, மகாகவி துளசிதாசைப் போலவும் சூர்தாசைப் போலவும், ஒவ்வொரு இந்திய வீட்டிலும் கார்க்கியின் நூல்கள் படிக்கப்படும்’

- பிரேம் சந்த்

தாபிமானத்தைப் போன்ற தல்ல; அது முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். அவரது மனிதாபிமானம், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவும் அடக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவும் வெறுமனே கண்ணீர் சிந்தும் அநுதாபமல்ல; ‘விதி’யின் காரணமாக வீழ்ச்சியுற்றதாகக் கூறப்படும் ஏழைகள் மீது சில பணக்காரர்கள் காட்டும் பரிவு உணர்ச்சியுமல்ல அது. மனிதாபிமானிகளும் கொடை வள்ளல்களும் ஏழை மக்களை மனிதர்களாகக் கருதாமல் இரண்டு கால் பிராணிகளாக எண்ணி, கருணை காட்ட முயலுகின்றனர். சமுதாயக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக ஒரு சுண்டு விரலைக்கூட அசைக்காத இந்தக் கையாலாகாத அநுதாபத்தை மனிதாபிமானம் என்று கார்க்கி கருதவில்லை. மனித குலத்தின் நலன்களுக்காக இரத்தம் சிந்தவும் தயாராயிருக்கும் தர்ம ஆவேசமே உண்மையான மனிதாபிமானமாகும். கார்க்கியின் மனிதாபிமானம், போர்க்குணம் மிக்கது; அது மனித குலத்தின் துன்ப துயரங்களை

‘ஓர் எழுத்தாளன் என்ற முறையில் நான் கார்க்கிக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவன். ‘மனிதன் தன்னைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும்’ என்ற அவரது கருத்து, அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பல ஆசிரியர்களின் மீது ஆழ்ந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தியது. அவர் புரட்சியின் தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவர்’

- முல்க்ராஜ் ஆனந்த்

வெறுத்ததோடு நில்லாமல், அவற்றை வேரோடு அகற்றவும் முயன்றது. மனிதனின் துன்பதுயரங்கள் உலகின் அவமானச் சின்னங்கள் என்றும், அவற்றை மனிதன் வெறுப்பதோடு ஒழித்துக்கட்டவும் வேண்டும் என்றும், கார்க்கி கருதினார். இந்தப் போர்க்குணமிக்க, சோஷலிஸ மனிதாபிமானத்தை, எழுத்தாளர்களாகிய நாம் அனைவரும் கார்க்கியிடமிருந்து கற்றுள்ளோம்.

எழுத்தாளர்கள் மக்களுடன் கலந்து பழக வேண்டும் என்றும், மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற, மாற்றப்படுகின்ற உலக மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைச் சித்திரிக்க வேண்டும் என்றும், மாக்கிம் கார்க்கி தமது வாழ்வின் மூலமும் எழுத்துக்களின் மூலமும் நமக்குக் கற்பித்தார். ஓர் எழுத்தாளன் என்பவன் இந்த மாற்றத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும். அதை அறிந்து கொள்ளுவதற்கு அவன் தீவிரமாக முயல் வேண்டும். இந்த மாற்றத்தைப் பற்றிய அவனது அநுபவத்தையும், இந்த அநுபவத்தைப்பற்றிய அவனது உணர்

வையும், அவனது எழுத்துக்கள் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இந்த மாற்றம், உலகு அளாவியது; அதே வேளையில் பல்வேறு நிலைகளில் நடைபெறுவது; எனவே அதைக் சிரகித்துக் கொள்வது எளிதல்ல; இப்படிக் கூறுவதால் எழுத்தாளர்கள் ஒரு செயற்கை உலகில் ஒடுங்கிவிட வேண்டும் என்றும், உண்மை உலகின் உயிர்த் துடிப்பு மிக்க அம்சங்கள் அனைத்தையும் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றும் பொருளல்ல.

எனவே, உண்மையான மனிதாபிமான இலட்சியங்களுக்காகப் பாடுபடும் எழுத்தாளர்கள் மனித குலத்தின் நல்வாழ்வுக்கான மக்களின் போராட்டங்களைத் தூரத்தில் நின்று பார்ப்பவர்களாக இல்லாமல் அந்த வரலாறு புகழ் போராட்டத்தில் பங்கெடுப்பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

மாக்கிம் கார்க்கி தமது எழுத்துக்களின் மூலம் இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கும் உலக எழுத்தாளர்களுக்கும் போதிப்பது இதுவே. ★

‘கார்க்கியின் கதாநாயகர்கள் தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சிய நிலைகளில் வாழ்வதுடன், இந்த நிலைமைகளுக்கு எதிராகப் போராடவும் செய்கின்றனர்; இந்த நிலைமைகளிலிருந்து மாறுபட்ட, சிறந்த மக்களாக வாழ வேண்டும் என்பதே அவர்கள் இலட்சியம்’

- கிருஷ்ண சந்தர்

மல்லிகையில் (மார்ச்) வெளிவந்த அரவானின் கட்டுரை சம்பந்தமாக சில விளக்கங்கள் தரலாமென நினைக்கிறேன்.

என் கவிதையும் கங்கை கொண்டானின் கவிதையும் ஒன்றாக அமைந்திருப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆட்சேபனை இல்லை.

ஒரே கருத்துக்களும் அமைப்புக்களும் எழுத்தாளரிடையே தோன்றுவதில்லை. இயற்கை. ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களின் சிந்தனைகளில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தோன்ற வேண்டுமென்பதற்கு எந்தச் சூத்திர விதிகளுமில்லை. நியதியுமில்லை.

நான் அக் கவிதை எழுதி சரியாக ஐந்துவருடங்கள் தாண்டிவிட்டன. அண்மையில், டயரியைப் புரட்டிப் பார்க்கும்பொழுது அதில் அக்கவிதை இருந்தது. மறுகணம் அதை பிரசுரத்திற்கென அனுப்பினேன். குறிப்பிட்ட சஞ்சிகையில் கவிதை பிரசுரமாகிவிட்டது.

நான் சென்றவருட இறுதியில் வெளியிட்ட புதுக்கவிதைத் தொகுப்புக்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் அநேகர் விமர்சனங்கள் அனுப்பி இருந்தனர். அவர்களுள் கலாநிதி கைலாசபதியும், சபா. ஜெயராசாவும் ‘வானம்பாடி’ இதழைப் பற்றி வெகுவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தனர். மிக அண்மைக்காலத்தில் விமர்சகர் எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தின் மூலம் வானம்பாடி இதழ்கள் சில சிடைக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நான்

பிரசுரத்துக்கென அனுப்பிய ‘பொறுமை’யெனும் கவிதையும் கங்கையின் வானம்பாடி இரண்டில் வந்த முகப்புக் கவிதையும் ஒன்றாக அமைந்திருப்பதை அறிந்தேன்.

நேரில் கண்ட பிரதாபத்துக் குரிய சம்பவமே எழுத்தாளனின் அக்கவிதை எழுத்தத் தூண்டியது. மறந்துவிடாது கவிதை வடிவமாகக் குறித்துவைத்திருந்தேன்.

கருத்துக்களும் அமைப்புக்களும் எழுத்தாளரிடையே ஒரு விதமாகவே தோன்றுவது உண்மை. சகஜம். புதுமைப்பித்தன் எழுதிய காமனும் ‘கவந்தனும்’ எனும் கதையின் கருவையும் அமைப்பையும் பிரதி செய்தாற்போல கு. அழகிரிசாமி ‘காணி வெல்’ எனும் கதையில் எழுதி இருந்தார். ‘சோ’ எழுதிய ‘மனமொரு குரங்கு’ எனும் நாடகம் சேக்ஸ்பியரின் நாடகப் பிரதியெனப் பலர் கூச்சலிட்டனர். ஆனால், அவர், அன்று சேக்ஸ்பியருக்குத் தோன்றிய அதே கற்பனையும், வடிவமும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் எமக்குத் தோன்றாதா? என்று வாதிட்டார். தென்னிலங்கைக் கவிஞர் ஒருவரின் ‘சில’ எனும் மரபுக் கவிதையை மஹாகவி குறும்பாவில் அப்படியே வடித்திருக்கிறார். இப்படிப் பலப்பல உண்டு. இந்தத் தரமான எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ‘தவறானவர்கள்’ என அரவான் போன்றோர் அறிவிப்புப் பலகையில் தொங்க விடுவார்களோ?

★

சருகுகள்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

இலங்கையிலுள்ள பிரெஞ் சுத் தூதரகத்தில், கலாசார மன்றமும் இலங்கைத் திரைப் பட விமர்சகர்கள் பத்திரிகை யாளர்கள் சங்கமும், கூட்டாக சென்றமாத இறுதியில் புதிய பிரெஞ்சுத் திரைப்பட விழாவை கொழும்பில் நடாத்தினார்கள்! 1970 — 72 காலப்பகுதியில் பிரான்சில் தயாராகிய திரைப் படங்கள் விழாவில் இடம்பெற்றன. காட்டப்பட்ட ஏழு படங்களும் பொழுதுபோக்குப் படங்கள் என்றே கூறலாம்.

இவற்றில், நான் கூடுதலாக ரசித்த படம், 'விதவுட் எனி அபரன்ற் றீஸன்' இது விறு விறுப்பாக அமைந்த, தொழில் நுட்ப ரீதியில் சிறப்பாக உருப் பெற்ற, ஒரு துப்பறியும் படம். கதைப்போக்கை நான் விபரிக்க விரும்பவில்லை. ஆழமாக விமர் சிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தவிரவும், போதை அனுபவம் போன்று இதனையும் வாசகர்கள் தாமே ரசித்து அனுபவிப்பதே மேல். அப்படிப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தால்—

என்னை அடுத்துக் கவர்ந்த படம் 'ட்ரான்ஸ் பிளாண்டட் ப்றெயின் மான்' என்பது. இதுவும் சுவாரசியமானது. இருதய மாற்றுப்போன்று, மூளை மாற்று சம்பந்தமானது. மூளை மாற்றம்

பெற்ற ஒருவன், மாற்றப்பட்ட மூளைக்குச் செந்தமானவனின் குண இயல்பையும், தனது மூளைக்குரிய குண இயல்பையும் கொண்டிருப்பானென்றும், காலக் கிரமத்தில் பழைய இயல்பை இழந்துவிடுவானென்றும் படத்தில் உணர்த்துவிக்கப்படுகிறது. புதுமையான கதை.

மூன்றாவதாக என்னைக் கவர்ந்த படமும் ஒரு மர்மப் படமே. 'மிஸ்டர்' என்ற இந்தப்படம் துன்பிற்றுச் சுவை சார்ந்தது. கொடூரத்தின் மத்தியில் லேசான மனிதாபிமான இழையும் உண்டு என்பது நெறியாளரின் கருத்துப்போலும். நானி ஹெனரல் ஒருவன் யூதர்களுக்குப் பயந்து பிரான்சில் வாழ்கிறான். ஆனால், ஹிட்லர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவன் ஒரு யூதப் பெண்ணைக் காப்பாற்றியிருந்தான். செஞ்சோற்றுக் கடனாக அவளுடைய உதவியை அவன் எதிர்பார்க்கிறான். யூதர்கள் தன்னைப் பழிவாங்காமல் இருக்க தன்னுருவில் உள்ள வேறொருவன் பலியாக வேண்டுமென அந்த ஹெனரல் திட்டம் தீட்டினான்.

இதற்காகவே அவன் அந்த யூதப்பெண்ணின் உதவியை நாடினான். ஆனால், முடிவு வேறு விதமாக அமைகிறது. அந்தக்

கதையில் திகில் அம்சம் என்ன வென்றால், திட்டம் தீட்டியவ னும் இறக்கிறான். திட்டத்திற்கு உள்ளானவனும் இறக்கின்றான்.

‘பயர் அன்ட் லவ் அற் கண் டில்மாஸ்’ என்ற படத்தில் ‘சென்ரிமென்ரல்’ (அபரிமித மான, நியாய அளவிற்கு மேற் பட்ட அபிமான உணர்வு) பண் பும் ‘மெலோர் ட்ரமற்றிக்’ (அதிக நாடகப்) பண்பும் கொண் டிருந்தாலும், அவை சிக்கன மாக நெறிப்படுத்தப் பட்டிருந் தன. கட்டுப்பாட்டுடன் படம் ஓடுகிறது. இதற்கு நடிப்பு உத வுகிறது. விவாகரத்துச் செய்த பின்பும், பெண் தன் பழைய கணவன்மீது காதல்கொள்கி றாள். மறுமணம் செய்த கண வனும், புதிய மனைவியைக் கை விட்டு பழைய மனைவியுடன் மீண்டும் வருவதற்குள், ஏதோ ஒரு பிசகு காரணமாக (அது என்னவென்று நான் சொல்ல மாட்டேன்) அவள் உயிர்நீத்து விடுகிறாள். இம்மாதிரியான கதைகள் பிரான்ஸில்தான் அதி கம். கீ. டி. மோப்பஸானின் கதைகள் சான்று. பூஷ்வா பாங் கிலமைந்த இந்தப் படத்தில் பாட்டாளி அரசியல் எள்ளி நகையாடப் படுகிறது. ஐரோப் பிய பொதுச்சந்தையில் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ள பிரான்ஸில் இந்த மாதிரிப் படங்கள் இப் பொழுது வெளியாவதில் என்ன ஆச்சரியம்?

வள்ளாளம் பருவப் பெண் ணைருத்தியின் காமக்கனவுலகம் சித்திரிக்கப்படுகிறது. ‘போஸ் ரீன் அன்ட் தலைற் சமர்’ என்ற படத்தில், நிர்வாணக்காட்சிகள் நெறிபிறழ்ந்த காமம், இத்யாதி இந்தப் படத்தில் உண்டு. படம் நெறிப்படுத்தப்பட்ட முறையில் ஒரு மெருகு இருந்திருக்குமா யின், இந்தப் படத்தை ரசித்

திருப்பேன். ஆனால், வெறும் காமத்திற்காக ஒரு படத்தை அளியல் பாங்கில் அமைப்ப தென்றால், தமிழ் படங்கள் பர வாயில்லையே.

‘அல்பிரட்ஸ் ட்ரபின்’ என்ற படமும் நகைச்சுவைப் படமாக. சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால் நிச்சயமாக தங்கவேலு, நாகேஷ் தரும் ‘கொமின்’ வசனமும் நடிப்பும் எவ்வளவோ தேவலை. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இது ஒரு கோணங்கிக் கூத்து. ஆழத்தைத் தேடினும் ஏதும் அகப்படலாம். ஆனால், எனக் குப் பொறுமையில்லைப் போங் கள்.

‘ப்ளொன்ஷே’ என்ற படத் தின் ஆரம்பக் காட்சி ‘வல்க ராக்’ (கொச்சைப்படுத்தப்பட்டு) அமைந்துள்ளது. முன்னிர்வாண மாக (புரெண்டல் நியூடிற்றி) ஒரு பெண் குளியல் தொட்டியி லிருந்து வெளியேறுகிறாள். கண் ணதாசனின் இரட்டுற மொழி கள் போன்ற வரிகளைக்கொண்ட பாடல் பாடப்படுகிறது. ஒரு ஆண், பெண் குரலில் கன்னிய ரின் கொங்கைக்குமிழ்களை வர் ணித்துப் பாடுகிறது. அவ்வளவு தான் இந்தப் படத்தின் ‘ஷொக் இபெக்த்’ (அதிர்ச்சி). அதற்குப் பின் படம் ஒரே ‘போர்’ அரசு படம், எம். ஜி. ஆர். படம் போன்ற கதை.

அட்டே, சர்வதேச திரைப் படங்கள் பெரிய ‘உசத்தியான்’ படங்களாயிற்றே என்று மரு னும் வாசகர்கள், இதுபோன்ற படங்களையும் பார்த்துவிட்டு ஒரு முடிவுக்கு வருங்கள். மேற்கு நாட்டுக் கலைகள் கீழ்த் தரமாக மாறிவருகின்றன. ஆசிய உலகம் முன்னேறி வரு கிறது. இருந்துதான் பாருங் களேன்.

இலக்கியக் கூட்டங்களும்

மக்கள் தொடர்பும்

ஏனைய நாடுகளைவிட இன்றைய ஈழம் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முன்னணியில் நிற்பதாக எம்மில் பலர் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர். அது உண்மையே. இருந்தபோதும் இந்த வளர்ச்சி மக்கள் மத்தியில் எந்தளவிற்கு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்பதை எடைபோட்டுப் பார்ப்பதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியம் 'ஆத்ம திருப்திக்காக' 'பொழுது போக்கிற்காக' 'மக்களுக்காக' என்று எழுதும் கொள்கை வேறுபாடுடைய எத்தனையே எழுத்தாக்களை, கவிஞர்களை நாம் சந்தித்திருக்கின்றோம்.

இவர்களுள் 'ஆத்ம திருப்திக்காக' என்று எழுதும் படைப்பாளர்கள் தங்கள் படைப்புக்களை கையெழுத்துப் பிரதிகளில் மாத்திரம் எழுதி படித்துப் படித்து ஆத்மதிருப்தி அடைந்து கொண்டிருக்கலாமே, ஏன் இவர்கள் பத்திரிகைகளில் எழுதி மக்களைக் கெடுக்கவேண்டும்?

அடுத்தவர்கள் பொழுது போக்கு எழுத்தாளர்கள். இவர்கள் பொழுது போக்குக்காக இலக்கியம் செய்ய செலவிடும்

நேரத்தில் இரண்டு மிளகாய்ச் செடிகளையாவது நட்பு நல்ல பயனைப் பெறலாமே என்று சொல்லுவதைவிட இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால்

இந்த பொழுது போக்கு இலக்கியங்களை இன்றைய மக்கள் படிக்க விரும்பவில்லை என்பதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு, அண்மையில் திருகோணமலையில் நிகழ்ந்த ஒரு இலக்கியக் கூட்டமாகும்.

இக்கூட்டத்தில் 'நான் ஏன் எழுதுகிறேன்' என்னும் கருத்தமைந்ததோர் கருந்தரங்கில் கலந்துகொண்டு கருத்துரை வழங்கிய நாவலாசிரியை ஒருவர் சொன்னார்..... 'நான் இலக்கியத்தை பொழுது போக்கிற்காகப் படைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்' என்று. அப்போது கூட்டத்திற்குப் பார்வையாளர்களாக வந்திருந்த சனங்கள் அவரது கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்துத் தெரிவித்ததோடு அவரைத் தொடர்ந்து பேச விடாமலும் செய்து விட்டார்கள்.

இந்தச் சம்பவம் எதை விளக்குகிறது.....? வாசகர்கள் நல்ல பயனுள்ள இலக்கிய

எண்ணங்களையே படிக்க விரும்புகிறார்கள். காலம் இவர்களைப் படிக்கத் தூண்டி இருக்கிறது. மக்கள் பயனுள்ளதையே தேடிப் படிக்க விரும்புகிறார்கள்.

இந்த வகையில் இலக்கியங்களை ஆத்ம திருப்திக்காகவும், பொழுது போக்குக்காகவும் எழுதும் எழுத்தாளர்களையும், எழுத்துக்களையும் இங்கு குறிப்பிடுவதில் எதுவித பயனுமே கிடையாது. அவைகள் மக்களால் தூக்கி வீசப்பட்டுவிட்டன.

இதுபோக..... 'இலக்கியம் மக்களுக்காக' என்று எழுதும் படைப்பாளர்களை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இவர்கள் திரும்பி தங்களுடமே கேட்டுப் பாருங்கள் 'தான் எழுதிய எழுத்துக்களை எத்தனை மக்கள் படித்திருக்கிறார்கள்.....? எத்தகைய மக்கள் படித்திருக்கிறார்கள்.....? தான் எழுதிய எந்த எழுத்து மக்கள் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.....?' என்று.

ஒரு எழுத்தாளர்- மக்கள் எழுத்தாளர் ஒருவர் எழுதிய சிறுகதை ஒன்று வார இதழிலோ, மாத இதழிலோ பிரசுரம் பெறுவதால் மாத்திரம் அந்த எழுத்து மக்களைச் சென்றடைந்து விடாது. தான் எழுதிய மக்கள் பிரச்சினையை மக்கள் புரிந்து தெரிந்து கொண்டார்கள் என்று நாம் நினைத்து விட முடியாது. பத்திரிகைகளில் எழுதுவதால் மாத்திரம் இலக்கியம் மக்களைச் சென்றடைந்து விடாது. இதற்கு வழி இலக்கியக் கூட்டங்களே என்பது தெளிவானது.

ஏன் வாடொலி மூலம் இவைகளை மக்களுக்கு அறிமு

கம் செய்யலாமே என எம்மில் சிலர் சொல்லக்கூடும். இன்று கூட வாடொலியில் எழுத்துலகம், படையல், சங்கநாதம், கவிஞர் மன்றம் போன்ற இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டதான் இருக்கின்றன. இந்த நிகழ்ச்சிகள் மக்கள் மத்தியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளனவா? அதையும் விட இந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லா மக்களும் கேட்கிறார்களா...? வீட்டில் வாடொலியுள்ளவர்கள் — அதிலும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுடையவர்கள் மாத்திரம் இந் நிகழ்ச்சிகளைத் திட்டமிட்டுக் கேட்பதும் உண்டு. ஏனைய மக்கள் இந்நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமானவுடன் வாடொலியை முடிவிடுவது முண்டு. இருந்தபோதும் இது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் வாடொலியில் நடாத்தப் படுவது நன்மையே. இருந்தாலும், வாடொலியில் நடாத்துவதால் மாத்திரம் இந்த முயற்சியில் நாம் வெற்றிபெற முடியாது.

அண்மையில் கிழக்கு மாகாணத்தின் தென் பகுதியினைச் சேர்ந்ததோர் ஊரில் இலக்கியக் கூட்டமொன்று நடைபெற்றது.

கூட்டத்திற்கான பிரசுரங்கள் வெளிட்ட செலவைப் போல் இருமடங்குச் செலவில் அறிமுகமான (வெளியூர் உள்ளூர் உட்பட) இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கானும், படித்தவாலைபர்களுக்குமாய் பிரசுரங்களை தபாலில் அனுப்பிவைத்ததோடு, ஒளிபெருக்கியோடு ஊர் ஊராக — வீதி வீதியாகச் சென்று (தேர்தல் கூட்டங்களுக்கு ஆதரவாளர்களை அழைப்பதுபோல) பிரபல நாவலாசிரியர்களின், எழுத்தாளர்களின் பெயர்களைச் சொல்லி 'இலக்கிய

விழா வாருங்கள்' என பிரச் சாரம் கூடச் செய்தும், சனங் கள் சமூகம் தராதபடியால் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு கூட் டத்தை நடத்தாமல் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சனத் தொகையோடு கூட்டம் நடந்து முடிந்ததென்றால் இந்த நிகழ்வுக்கு எமது எழுத்தாளர்கள் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்கள்?

இந்த மக்கள் எழுத்தாளர் களை மக்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களது எழுத்துக்களை சனங் கள் படித்ததும் கிடையாது. சுருக்கமாகச் சொல்லின் இலக்கியங்கள் மக்களைச் சென்ற டையவில்லை, மக்கள் இலக்கி யங்களை படிக்கவில்லை. இதைத் தான் நாம் உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இது போன்ற அனுபவங்கள் நிறைய உண்டு.

ஓவியம், சிற்பம், நடனம், இசை, இலக்கியம் அனைத்தும் கலையே. ஒரு ஓவியக் கண்காட் சிக்கு, நடன அரங்கிற்கு, இசைக் கச்சேரிக்கும் செல்லும் மக்கள் ஏன் இலக்கியக் கூட் டங்களுக்கு சமூகம் தருவ தில்லை.....? இதற்கு காரணம் என்ன.....?

எமது இலக்கியப் படைப் பாளர்கள் இலக்கியங்களைப் படைத்து பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் பெறுவதோடு மாத்திரம் நின்று விடுகிறார்களே அல்லா மல் அதை மக்கள் மத்தியில் அறிமுகம் செய்வதற்கு முன் வருகிறார்கள் இல்லை?

ஓவியம், நடனம், சிற்பம், இசை, நாடகம் போன்றவை கள் சனங்களின் மத்தியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டு, அன் ருடம் ஊர் ஊராக நடைபெற் றுக் கொண்டிருக்கிற படியால் தான் அவைகள் சனங்களி டையே அழிக்க முடியாததோர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டன. இதனற்றான் சனங்கள் காசு கொடுத்தும் கூட இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு, கேட்டுக் களிக்குமளவிற்கு முன்னேறி இருக்கிறார்கள்.

இப்படி ஏனைய கலை நிகழ்ச்சிகளைப் போன்று இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கும் மக்கள் தொடர்பு ஏற்படுத்தப் பட வேண்டும். இதற்குச் சிறந்த வழி இலக்கியக் கூட்டங்களே.

நாடு தோறும் ஆங்காங்கே வாழுகின்ற எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஊர் ஊராக இலக்கியக் கூட் டங்களை நடத்தி உங்கள் படைப்புக்களை மக்கள் மத்தி யில் அறிமுகம் செய்யவேண்டும்.

மூன்று மாதங்களுக்கோர் முறையாக கருத்தரங்குகளை, கவியரங்குகளை நடாத்தி இலக் கியத்தின் இலட்சிய எண்ணங் களை மக்களுக்கு தெளிவு படுத்த வேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதின் மூலம் இலக்கியங்கள் உயிர் பெற முடியும். இலக்கியங்களோடு மக்கள் தொடர்பு கொண்டு பயனடைவர் என உறுதியாக நம்பலாம்.

★

■ ஸ்ரீலங்கா கலாச்சாரப் பேரவையின் இஸ்லாமிய இலக்கிய குழுவினால் நடாத்தப்பட்ட இஸ்லாமிய சிறுகதைப் போட்டியில் செல்வி. மிஸ்ரியா ஏ. மஜீட் முதலாவது இடத்தையும், திரு. ஏ. சி. அப்துல் சலாம் இரண்டாவது இடத்தையும், திரு. எம். எச். எம். சம்ஸ் மூன்றாவது இடத்தையும் பெற்றனர். பரிசளிப்பு விழா கொழும்பு ஸாஹிரா வித்தியாலயத்தில் மார்ச் 17-ந் திகதி நடைபெற்றது.

■ கடந்த மாதம் தொட்டு கல்வி அமைச்சினால் 'அறிவு' என்ற மாதாந்த தமிழ் வெளியீடு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

■ வீரமா முனிவர் விழா யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் மார்ச் 17-ந் திகதி யாழ். மாநகரசபை உறுப்பினர் திரு. சி. நாகராசா தலைமையில் சிறப்பாக நடாத்தப்பட்டது. கல்வி, கலை, கலாச்சார காப்புக் கழகத்தின் ஆதரவில் நடத்தப்பட்ட இவ்விழாவில் தவத்திரு. நீ. ம. சவரிமுத்து அடிகளார், வித்துவான் ப. கணபதி, புலவர். வேல்மாரன் ஆகியோர் பேசினார்கள்.

■ பலாலி விசேட ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் கவின் கலை மன்ற ஆதரவில் புதியோர்

கலைவிழா கலாசாலை அதிபர் திரு. எஸ். மகேசு தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பூஜா நடனம், குசினி இசைச் சித்திரம், நாடகங்கள், நாட்டுப் பாடல்கள், ஜானகி சுப்பிரமணியத்தின் பரத நாட்டியம் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன.

■ யாழ்ப்பாண மாநகரசபை ஆதரவுடன் பிரித்தானிய சபையினரால் உஷ்ண பிரதேசத்திற்கான விவசாய புத்தகக் கண்காட்சி, யாழ். பொது நூல் நிலைய மேல் மாடியில் நடாத்தப்பட்டது, மார்ச் 5-ந் திகதி தொடக்கம் பத்தாம் திகதி வரை நடாத்தப்பட்ட இந்தக் கண்காட்சியை யாழ். அரசாங்க அதிபர் திரு. விமல் அமரசேகரா திறந்துவைத்தார்.

■ அனுராதபுரம் கலைச்சங்கத்தினரால் விவேகானந்த தமிழ் மகா வித்தியாலய மண்டபத்தில், முன்னாள் வரலாற்று விரிவுரையாளர் திரு. அருமை நாயகம் தலைமையில் 'கலை கலைக்காகவா?' 'கலை மக்களுக்குக்காகவா?' என்ற தலைப்பில் விவாத அரங்கொன்று நடைபெற்றது. 'கலை கலைக்காக' என்ற தலைப்பில் திருவாளர்கள் தம்புசிவா, மகேந்திரதாஸ், இபுராகிம் ஆகியோரும், 'கலை மக்களுக்குக்காக' என்ற தலைப்பில்

திருவாளர்கள், க. கோபாலன் ஆ. சிவஞானம், பேனா, மனோ கரன் ஆகியோரும் வாதிட்டனர்.

இலங்கை காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ் இலக்கிய மன்ற ஆண்டுக் கூட்டம் அண்மையில் நடைபெற்ற போது தலைவராக திரு. வே. சு. இரபேந்திரனும், பொருளாளராகத் திரு. ச. நவரத்தினமும் தெரியப்பட்டார்கள்.

பரந்தன் கண்டாவளை புளியம் பொக்கானையில் நடைபெற்ற கலைவிழாவின் போது 'புனுகர் பொன்னையா' புகழ் திரு. எஸ். எஸ். கணேச பிள்ளை (வரணியூரன்) பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கப் பட்டதோடு 'நடிக வேள்' என்ற பட்டமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

கல்லடி -- உப்பேரடை வளர்மதி இலக்கிய மன்ற ஆறுவது ஆண்டுக் கூட்டம் அண்மையில் நடைபெற்றபோது தலைவராகத் திரு. வை. க. கணேசானந்தமும், செயலாளராகத் செல்வி. தா. இந்திராணியும், பொருளாளராகத் செல்வி. கு. கனகலக்ஷ்மியும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

வல்லை கொற்றவன் இளைஞர் மன்ற முத்தமிழ் விழா எழுத்தாளர் திரு. தெனியான் தலைமையில் நடைபெற்றது. வடமராட்சி வடகிழக்கு காரியாதிகாரி திரு. எம். தம்பி முத்துவும் கலந்து கொண்டு பேசினார்.

முசலி பிரதேச கலாமன்றம், மன்னார் மாவட்ட நிதியாக நடாத்திய கவிதைப்

போட்டியில் திரு. செபமாலே, வித்துவான் எம். ஏ. ரஹுமான் திரு. கபிரியேற்பிள்ளை ஆகியோர் முறையே முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் இடங்களைப் பெற்றுத் தங்கப் பதக்கங்களைப் பெற்றார்கள். மற்ற ஐவருக்கு வெள்ளிப் பதக்கங்களும், வேறு ஆறு பேருக்கு ஆறு தல் பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டன.

கல்வி, கலை, கலாச்சார காப்புக் கழகத்தின் மூன்றாவது ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டம் யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் நடைபெற்றபோது தலைவராகத் திரு. சி. நாகராசாபுரம், செயலாளராகத் திரு. ச. பெனடிக்ற்றும், பொருளாளராகத் திரு. தா. சிவபாதசுந்தரமும் தெரியப்பட்டனர்.

வதிரி தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் பழையமாணவர் சங்கமும், பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கமும் சேர்ந்து நாடக விழாவையும், நடிக்கமணி வி. வி. வைரமுத்து பாராட்டு விழாவையும் நடத்தின. கல்லூரி அதிபர் திரு. எம். எஸ். சீனித்தம்பி நடிக்கமணிக்கு பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்தார்.

பண்டிதை செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டிக்கும் சிற்பக்கலைஞர் திரு. எஸ். சிவப்பிரகாசத்திற்கும் திரு. எம். ஸ்ரீகாந்தா தலைமையில் பாராட்டுக் கூட்டமொன்று யாழ். வண்ணை சிவன் தேவஸ்தானத்தின் ஆதரவில் நடாத்தப்பட்டது. செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டிக்குத் 'திருமுறைச் செல்வி' என்ற பட்டம் சூட்டப்பட்டது.

 'வன்னியூர்க் கவிராயர்' தலைமையில் 'புத்துலகம் படைப் போம்' என்ற தலைப்பில் கவிதை யரங்கொன்று அனுராதபுரம் கலைச் சங்கத்தினரால் அனுராதபுரம் விவேகானந்த தமிழ் மகா வித்தியாலய மண்டபத் தில் நடைபெற்றது. இவ்வரங் கில் திருவாளர்கள் பேரா. மனோ கரன், 'கோ', ஆ. நவரத்தி னம், 'இணுவையூர் சுதாண்டு', அன்பு ஜவஹர்ஷா, சரவணப வன், எம். எம். இஸ்மயில் ஆகிய கவிஞர்களின் கவிதை கள் பாடப்பட்டன. வழக்கறி ஞர் திரு. ம. கணேசமூர்த்தி விளக்கேற்றி அரங்கை தொடக் கிவைத்தார்.

 கே. டானியல் எழுதிய 'பஞ்சமர்' என்ற நாவலின் விமர்சன அரங்கொன்று மார்ச் இறுதியில் மட்டக்களப்பில் நடைபெற்றது.

 அக்கரைப்பற்று விபுலா னந்த மண்டபத்தில் கே. டானி யல் எழுதிய 'பஞ்சமர்' நாவல் பற்றிய விமர்சன அரங்கொன்று காரியாதிகாரி திரு. ஏ. ஜெய ரத்தினம் தலைமையில் கடந்த மாதம் நடைபெற்றது. விமர் சன அரங்கை பிரமஜி. சா. கு பொன்னுத்துரைக் குருக்கள் குத்துவிளக்கேற்றி ஆரம்பித்து வைத்தார். திருவாளர்கள் கே. பி. கணபதிப்பிள்ளை, சண் முகதாசன், தே. நடராச மூர்த்தி, அ. விநாயகமூர்த்தி, எம். எஸ். அபுல்ஹசன் ஆகி யோர் விமர்சித்தனர்.

 கொழும்புத்துறை ஆசிரி யர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் 'கவிதை என்றால் என்ன' என்ற தலைப்பில் கவிஞர் வி. கந்தவ னம் சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார்.

பாரதி

மாணுட நெஞ்சிற்கு மீண்டும் 'மகாகவி பாரதி'யை ஆழமான பார்வையில் துனி எடுத்துக் கொடுக்க நாங்கள் 'சிறப்பு மலர்' ஒன்று தயாரிக்கின்றோம்

எழுத்தாளர்கள் கவிதை... கட்டுரைகள் அனுப்பி இந்த இலக்கிய வேள்விக்கு உதவுங்கள்.....

உங்களது படைப்புக்களை அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

ஆ. குருசுவாமி (தலைவர்)

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

கோட்டைத் தெரு

ஓட்டப்பிடாரம் — 628401

நெல்லை டிஸ்ட்ரிக் தமிழ் நாடு

தமிழக இலக்கியக் கடிதம்

எம். எஸ். தியாகராஜன்

தமிழக இலக்கிய உலகம் புத்துணர்ச்சி பெற்று விழிப்புடன் புதுத் தெம்போடு செயல்படத் துவங்கியுள்ளது. நவீன இலக்கியப் போக்குக் குறித்து குடான பிரச்சினைகளைக் கிளப்பி விடக்கூடிய வாழ்ப் பிரதிபலனங்களின் பின் அதுபற்றிய கருத்தரங்குகளும், மேலும் ஒவ்வொரு நாளும் ஜனனமாகிற நவீன மறுமலர்ச்சி இலக்கியத் தொடர் பான பல்வேறு பார்வைகளைக் கொண்ட புதிய பத்திரிகைகளையும், பழைய பத்திரிகைகளின் புதிய போக்கையும் பார்க்கிற போது வங்க, கேரள இலக்கியங்களின் தரமிகு வரிசையில் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களும் இடம்பெறுகிற காலம் இதுதான் என்கிற ஆதார பூர்வமான நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

கதை, கவிதைகளுக்கென்றே பல்வேறு இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. சில இலக்கிய வட்டங்கள் பற்றேறு ஊர்களில் தோன்றி ஆக்க ரீதியான காரியங்களை சாதிக்கத் துவங்கி விட்டதைப் பார்க்கிறபோது பெருமிதம் ஏற்படுகிறது.

சென்னை மக்கள் எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டம் தி. க. சி. தலைமையில் நடைபெற்றது. அசோகமித்திரனின் 'இன்னும் சில நாட்கள்' கதைத்தொகுப்பைப் பற்றிய கந்தர்வனின் விமர்சனம் நுண்ணிய பார்வையில் அமைந்திருந்தது. மேலும் 'கை. தி.' பாவணன். ஆகியோர் வியத்நாம் விடுதலை குறித்து கவிதை வாசித்தனர்.

மத்திய நூலகக் கட்டிடத்தில் புதுமலர்கள் இலக்கிய வட்டக் கூட்டம், நா. காமராசன் வரவேற்புரையுடன், நா. பார்த்தசாரதி தலைமையுரையுடன் துவங்கிற்று. 'அலைகள்' என்ற பெயரில், தொகுத்த பத்துக் கவிஞர்களின் மினிக்கவிதைகள் அடங்கிய சிறுநூல் நா. பா. வெளியிட்டார். தி. க. சி. திறஞ்சுவுப் பார்வையுடன் வாழ்த்துரை வழங்கினார். அறித்து இதுவரை இந்த வடிவ அமைப்பில், வந்துள்ள, புள்ளி, வெள்ளம், நீ, கதம்பம், உதயம் ஆகிய கவிதை தொகுப்புகளை முறையே கணநாதன், நம்பிராஜன், சாகுல் அமீது, ஞானக்கூத்தன், பாலகுமாரன் ஆகியோர் தங்கள் நோக்கில் விமர்சன உரை படித்தனர்.

அமைப்பாளர் இராம. சுப்பையா ஒவியர், அச்சக உரிமையாளர், தொகுப்பாளர் ஆகியோர்க்கு கவிதைத் தொகுப்புடன் கைத்தறி ஆடையையும் அன்பளிப்பாக அளித்தார். விழா அறையின் முகப்பில், தாமரை, வானம்பாடி, தமிழ்ப்பணி, கணையாழி, கசடதபற, தீபம், உதயம், வண்ணங்கள், அல்கு ஆகிய பத்திரிகைகளும், சருகில் துளிர் (என். ஆர். தாசன்) முன்னோட்டம் (ஜெயகாந்தன்) 'புதிய முனைகள் (பலர் கதைத் தொகுப்பு) இன்னும் சில நாட்கள் (அசோகமித்திரன்) ஆகிய புத்தகங்களும் பார்வைக்கு வைக்கப் பட்டிருந்தன. இலக்கியவட்ட அமைப்பாளர் நன்றி கூற கூட்டம் முடிந்தது. ★

வேலைக்காரன்

சோமசுந்தரம். ராமேஸ்வரன்

புஞ்சிபண்டா தலைகுனிந்து என்முன் நின்றான் அவனுக்கு என்னை நேருக்கு நேர் பார்க்கவே திரணியில்லை.

‘நீ என்னை விட்டுட்டுப் போகப் போகிறாயா?’ - மீண்டும் ஒருமுறை கேட்டேன்.

‘ஓவ் மாத்தையா’

‘உன்னைப் போல நாணயமான ஒருவனை வேலைக்காரனாக எடுப்பதென்றால் கஷ்டம். நான் உன்னை மறக்கமாட்டன். நீ விசுவாசத்தோடு இவ்வளவு காலமும் என்னுடன் பழகிவிட்டாய். நீ இப்பொழுது போக விரும்புகிறாய். நான் உன்னை இன்முகத்துடன்தான் அனுப்ப வேண்டும்’

நெஞ்சிலிருந்து புறப்பட்ட வேதனை கண்களில் முத்தாக கோர்க்க அவனை நோக்கினேன். அவன் தலை குனிந்தபடியே நிற்கின்றான்.

‘மாத்தையா நம் மட பொடியன் கலியாணம் கட்டி கிட்டதினாலேதான் நான் ஊட்டுக்கு போக விரும்புறன். ஒங்கட ‘பப்பாவுக்கு’ நான் இருவது வருசமாக வேலைக்காரனாக இருந்தது. இப்ப ஒங்களுக்கு

வேலைக்காரனாக இருந்து ஒங்களை விட்டு போறன். நான் ஒங்களை மறக்கமாட்டுது. மாத்தையா... என்ட பொடியன் இனியும் நான் வேலைக்காரனாக வேலை பார்த்தால் தண்ட கௌரவம், மரியாதை அது இதென்று எவ்வாமே போய்வுடும் என்று நினைக்கிறான். அவன் மடையன்..... ஆனான் என்ன செய்யுறது? இங்க இருந்து வந்து தன்னை இருந்து என்ட மருமவனுடன் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு சொகமாக இருக்கட்டாம். என்ன சொகம்..... அதையும் அங்கிட்டே பார்த்துட்டு வருவம்’

புஞ்சி பண்டாவின் கண்கள் பனிக்கின்றன. வார்த்தைகள் தடுமாறுகின்றன.

‘பரவாயில்லை பண்டா. நீ போயிற்று வா. நீ சுகமாக இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும்’

‘மாத்தையா..... இந்த புஞ்சி பண்டாவை மன்னிச்சிடுங்க. நானும் ஒங்க ‘பப்பா’ சாகும்வரை வேலைக்காரனாக இருந்த மாதிரி நான் சாகும் வரைக்காவது ஒங்களுக்கு வேலைக்காரனாக இருக்கலாம் என்று நினைச்சேன்’ ஆனால் முடியலை’

புஞ்சிபண்டா அழகையி
டையே கூறினான்.

‘பண்டா போதும் இனி நீ
போ. அப்பத்தான் கோச்சி
யைப் பிடிக்கலாம்’

அவன் மேலும் பேச இய
லாமல் திணறினான். என்னைத்
தலைநிமிர்ந்து பார்த்தான்.
அவன் முகத்தில் அன்பு, பாசம்,
மரியாதை யாவும் பரிணமித்
தது.

‘மாத்தையா நான்வாறன்’

புஞ்சிபண்டா தன் சூட்
கேசை கையில் எடுத்தான்.
தன் குழி வீழுந்த கண்களினால்
என்னை மீண்டும் நோக்கினான்.

அவன் நடந்துகொண்டிருந்
தான்.

அவன் போகும் திசையைப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் நிலத்தில் தவறும்
வயதில் புஞ்சிபண்டா எங்கள்
வீட்டில் வேலைக்காரனாகசேர்ந்து
கொண்டான்.

அப்பாவுக்கு நான் ஒரே
யொரு பிள்ளை. அம்மா எனது
நிறத்தைக் காணாமல் இறந்து
விட்டார். அப்பா மறுமணம்
என்ற பேச்சையே எடுக்கவில்லை.

என்னைத் தன்னால் இயன்ற
ளவு வேறு எவருடைய துணை
யுமின்றி அப்பா வளர்த்தார்.
ஆனால், நான் தவறும் முன்
னரே அவரால் என்னைத் தனி
யாக வளர்க்க முடியவில்லை.
வேலைக்காரன் ஒருவனின் துணை
தேவைப்பட்டது. இதனால்
வேலைக்காரன் ஒருவனுக்காக
அவர் தேடி அலைந்தார். தெய்
வாதினமாக வேலை தேடி

அலைந்து தோல்விகண்ட புஞ்சி
பண்டாவை அவர் வீயிலில் சந்
தித்தார். அவனை அவர் கை
யோடு ஊருக்குகூட்டிக்கொண்டு
வந்தார்.

இதையெல்லாம் புஞ்சிபண்
டாவே எனக்குக் கூறினான்.
அவன் என்னைத் தன் மடியில்
வைத்து பலப்பல கதைகளைக்
கூறுவான். நாளெல்லாம் கேட்
டுக் கொண்டே இருக்கலாம்.

புஞ்சிபண்டா எங்கள் வீட்
டுக்கு வந்த புதிதில் தமிழ் தெரி
யாமல் அவதியுற்றான். பேசி,
பழகிய பிற்பாடு பலரும் விளங்
கக்கூடிய தமிழை சரளமாக
பேசத் தொடங்கினான். சில
வேளைகளில் ஒரே வார்த்தையை
பல விதங்களில் உச்சரிப்பான்.

என்னைப் பராமரிப்பது
தொடக்கம் சமையல் வேலை
வரை புஞ்சிபண்டாவே செய்ய
வேண்டியிருந்தது. எந்த வித
தயக்கம் - மன உளைச்சல் -
கோபம் - எரிச்சல் இன்றி அவன்
எல்லாவேலைகளையும் செய்தான்.
ஒரு தாய் தன் பிள்ளையை
வளர்ப்பதுபோல் அவன் என்னை
வளர்த்தான். இதை சிறு வய
திலேயே என்னால் உணரக் கூடி
யதாக இருந்தது. அவன் என்
னைக் குளிப்பாட்டுவான். உடை
யுடுத்தி விடுவான். உணலுட்டு
வான். கதைப்பான். பகிடி
விடுவான். கட்டிலில் கிடத்து
வான். பாட்டுப் பாடுவான்.

நான் வளர்ந்தேன். படித்
தேன். பட்டதாரியானேன்.
இன்சினியராக வேலை கிடைத்
தது.

இளமையுடன் திகழ்ந்த
புஞ்சிபண்டா முதுமைக் கோ
லத்தை தழுவினான். மழைக்
காலங்களில் நடுங்கினான்.

நோய்வாய்ப்பட்ட அப்பா
வும் இறந்தார். நான் அநாதை
யானேன்.

என்னை விட புஞ்சிபண்
டாவே மனம் கலங்கினான்;
சுடலையில் அழுதான்.

அப்பா இறந்தபின் நான்
அவனை வீட்டிலிருந்து போகச்
சொல்வேன் என்றுதான் அவன்
எண்ணியிருந்தான். ஆனால் நான்
அப்படிச் செய்யவில்லை.

புஞ்சிபண்டா வீட்டைவிட்
டுப் போனபின் எனக்கு வாழ்க்
கையில் ஒருவித சலிப்பு ஏற்
பட்டது. அது அவன் மீது
கொண்ட அன்பா, பாசமா,
ஆசையா..... என்று என்னால்
நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

எனக்கு நினைவு வந்த நாட்
களிலிருந்து புஞ்சிபண்டா எந்த
வொரு காரணத்துக்காகவும்
கோபப்பட்டதோ அவசரப்பட்
டதோ கிடையாது. மிகவும்
மென்மையாகப் பேசுவான்.
சிறிய சிறிய வார்த்தைகளைத்
தான் உபயோகிப்பான். அதில்
கனிவும், அடக்கமும் நிரம்பி
வழியும். எந்தவொரு காரியத்
தையும் செய்யும் பொழுது இது
சரியா பிழையா என்பதை நன்கு
ஆராய்ந்துவிட்டுத்தான் செய்
வான். அவன் அடிக்கடி இரு
முவதைப் பார்க்கும்பொழுது
தான் அவனைப் பார்க்கப் பாவ
மாக இருக்கும்.

ஒருநாள் அவனிடம் 'பண்
டா, உனக்கு பெஞ்சாதி பிள்
னாகள் இல்லையா' என்று கேட்
டேன்.

'புஞ்சி மாத்தையா நமக்கு
பெஞ்சாதி இருக்குது. இரண்டு

பொடியங்களும் இருக்குது.
ஆனால் நான் அவங்களை விட்
ட்டு வந்துட்டேன். நம்மட
மனுஷி ஒரு கெட்டவள். அவள்
குடும்பம் நடத்துவதற்கு உதவ
மாட்டாள். அவள்... அவள்...
கூடாதவள். அதனால்தான் நான்
அவளையும் பொடியங்களையும்
விட்டுட்டுவந்தேன். என்னைக்கு
அவள் திருந்திவிட்டேன் என்று
எனக்கு அறிவிக்கிறார்களோ அன்
றைக்கு நான் அவளிடம் செல்
வேன்'

'உன்ட பிள்ளைகளுக்கு இப்ப
எத்தனை வயசு வரும்?'

'ஒருவனுக்கு ஒங்கட வயசு.
மற்றவனுக்கு இரண்டு வயது
குறைய வரும். மூத்தவன் ஒரு
கெட்டஜாதிப் பயல். அவன்
உதவமாட்டான். நான் இளைய
மகனுடன் கொஞ்சம் கொஞ்
சம்..... அவனுக்கு மட்டும்
தான் நான் கடதாசி எழுது
றன்'

இன்னொரு நாள் அவனிடம்
'பண்டா உன்ட வாழ்க்கையின்
இலட்சியம் என்ன?' என்று
கேட்டேன்.

'எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்
கையில்ல. ஏதோ வாழ்கிறன்.
நினைத்த நேரம் சாப்பிடுறன்,
படுக்கிறன், எழும்புறன் ஆனால்
என்னைக்காவது நம்மட மனுஷி
திருந்தி விட்டாள் என்று அறிந்
தால் என் வாழ்க்கையின் இலட்
சியம் என்ன என்று அப்பொழுது
கூறுகிறன்'

அவனின் மனைவி திருந்த
வேயில்லை. தன் மகனின் வயது
டைய வாலிபன் ஒருவனுடன்
வீட்டை விட்டே ஓடினாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. விருந்தையில் கதிரையொன் றில் அமர்ந்திருந்த வண்ணம் பத்திரிகை ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்பொழுதுதான் அவன் வந்தான். அவன் வேறு யாரு மில்லை. புஞ்சிபண்டாதான்!

என் கண்கள் வியப்பால் உயர்ந்தன. அதே நேரம் உள் ளம் களிப்பால் மலர்ந்தது.

புஞ்சிபண்டா திரும்பி வீட் டுக்கு வந்துவிட்டான். அவன் என்னோடுதான் இருக்கம் போகி ருள். அவன் கையில் சூட்சேஸ் இருந்தது.

அவன் என்னைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தான்.

‘பண்டா ஏன் வந்துவிட் டாய்? மகனோடு இருக்க விருப் பமில்லை?’

‘மாத்தையா நமக்கு அங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. அது தான் வந்தன். அந்த ஊட்டிலே யாரும் மனுஷன் இருப்பானா?’

நான் திகைத்தேன்.

‘ஏன் பண்டா? உன் ட மகன் லீடுதானே? மருமகள் நல்ல சாப்பாடு போட்டிரும்பா. பேரக் குழந்தைகளோட கொஞ் சிக் குலாவலாமே?’

அவன் சிரித்தான். விரக்தி கலந்ததொரு சிரிப்பு அது.

‘மாத்தையா, மனுஷனுக்கு தன்மானம், கௌரவம் இருக் கணும். மாத்தையா நான் ஒங் களுக்குத்தான் வேலைக்காரன். ஆனால் நம்மட மவனுக்கோ அல்லது மவன் ட மனுஷிக்கோ அல்ல’

‘என்ன விஷயம். மகன் உனக்கு மரியாதை தரவில் லையோ?’

‘ஒவ் மாத்தையா. நம்மல் அங்கே போய் சொகமாக மரு மகளுன் ட சாப்பாட்டை சாப் பிட்டுவிட்டுத் தூங்கலாம் என்று மவன் கூப்பிட்டுப் போனால் மருமவன் என்னை வேலைக்காரன் போல பாவிக்கிறான், மொதல் நாள் அதே எடு... இதே எடு... என்று சொன்னவன் கொஞ்ச நாள்ல காய்கறியை வெட்டு, கறியைக் கூட்டு... பேந்து..... தேங்காய்ப்பாலை புழி என்று சொன்னா. நம்மல்கு கோவம் வந்துவிட்டது’

‘பண்டா நீ இதைப்பற்றி மகனுக்கு சொன்னால் என்ன?’

‘மாத்தையா நம்மல் மவன் மனுஷிக்கு பயந்தவன். அவள் ளட பேச்சைக் கேட்டுத்தான் அவன் எல்லாமே செய்யுறான். அவள்தான் புருஷன் மாதிரி வீட்டை நடத்துறான். நம்மள் நம்மட பேரனை தூக்கிவைத்தி ருந்தபோது பேரன் என்னை யார் என்று கேட்டதற்கு அவள் வேலைக்காரன் என்று கூறினாள். மாத்தையா நம்மல் ஒங்களுக் குத்தான் வேலைக்காரன். அவ னட பெஞ்சாதிக்கு மாமா. பேரப்பின்னைகளுக்கு ‘சியா’ அவங்க பெரிய காக படைச்ச வங்களாக இருக்கலாம். அதற் காக என்னை மரியாதையினப் படுத்த முடியாது. அதனால் தான் வந்துவிட்டன்’

நான் அவன் கூறியதைக் கேட்டு மௌனம் சாதித்தேன்.

★

மாற்றங்கள்

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியனாக அந்த வகுப்பில் அவன் முதன்முதலில் நுழைந்தபோது மிக மகிழ்ச்சியாய் இருந்தான். ஒரு ஆசிரியனாக வேண்டுமென எத்தனையோ காலமாக கனவு கண்டிருந்தான் அவன். அந்த ஆசை நிறைவேறியதில் அவன் மனம் பூரித்திருந்தான். நல்ல தொரு சிந்தனை வளம் மிக்க சமுதாய உருவாக்கத்தில் தனது பணிமூலம் — தானும் பங்கு கொள்ளலாமென அவன் பெருமைப்பட்டான்.

அவன் ஆசிரியனாகியதில் உண்மையில் மனம் மகிழ்ந்திருந்தாலும், முன்போன்ற ஓர் உறுத்தலும் அவன் மகிழ்வோடு சேர்ந்திருந்தது. எந்த வழியால் அவன் அந்த ஆசிரிய பதவியை அடைந்தானென சிந்தித்தபோது அவன் உண்மையில் மனம் மறுகினான். இந்த ஊழல்களுக்கு முடிவுகான முடியாதாவென அவன் ஏங்கினான். சமுதாயப் பணியில் ஆர்வமும், கற்பித்தலில் திறமையும் இருந்தும் அவன் 'சிலரைப் பிடித்ததினாலே' அப்பதவியைப்பெற்றான். இத்தகைய ஊழல்களினால் எத்தனையோ திறமைசாலிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டும், எத்தனையோ தகுதியற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாக மாணவ மணிகளை பழ

டித்துக்கொண்டு 'பவணி' வருவதைக் கண்டு அவன் உள்ளம் குமுறினான்.

எழுந்து வணக்கம் கூறிய மாணவர்கள் அமர்ந்தனர். அவனும் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறிக் கொண்டான்.

பல்கலைக் கழகத்தில் புகுவதற்காக அந்த வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு மாணவர்களையும் - அவர்களில் இருவர் பெண்கள் - அவன் ஆழமாக உற்றுப்பார்த்தான். பார்வையிலேயே ஒவ்வொருவரையும் அளந்து கணிப்பிட அவன் நினைந்தான். அந்தப் புன்னகை பூத்த முகங்களில் ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஆர்வத்தை அவன் கண்டான்.

அவன் பெருமூச்செறிந்தான். தகுதியான கல்வியைப் பெறுவதின் மூலம், தமக்கு வளமான வாழ்வைத் தேடுவதோடு, நாட்டையும் வளப்படுத்தும் அந்தச் செல்வங்கள்... உண்மையில் ஒவ்வொரு நாட்டினது அபிவிருத்தியும் அந்த நாட்டு மனிதர்களின் முயற்சியிலும், அவர்கள் மனப்பான்மையிலும்தான் தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் நாடு போகிற போக்கில்...—... வாயுடனும்,

வயிற்றுடனும் மட்டுமல்லாமல் இரண்டு உறுதியான கரங்களுடனும், தங்கமான மூளையுடனும் பிறக்கும் எங்கள் நாட்டு மனிதச் செல்வங்கள்.....!

அவன் வகுப்பு மாணவர் ஒவ்வொருவரினதும் பெயர், விபரங்களை விசாரித்தான். மார்க்கண்டு; அவன் குள்ளமாக இருந்தான்; மெலிந்து வாடிக் கறுத்திருந்தான். அவன் தலைமயிர் கற்றைகள் கலைந்திருந்தன. அவன் தூய வெள்ளையென்று செரல்ல முடியாத மங்கலான வேட்டிகட்டியிருந்தான். 'அயன் பண்ணை' நீல நிறச் சேட்டும் போட்டிருந்தான். சோர்ந்து களைத்திருப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். அவன் முகத்தில் அறிவுக்களையுடன், கிராமியக் களையும் தெரிந்தது. அவன் கண்களில் தீட்சணியத்துடன் கூடிய அந்த ஆழம் அவன் மனதைத் தொட்டது.

ஏனோ அவன் தன் இளமைக் காலத்தை நினைத்துக் கொண்டான். சிறிய வயதில் ஏதோ கடமைக்காகப் படித்து, ஒரு பருவத்திற்கு அப்பால் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் வெறியாக ஏற்பட்டபிறகு அவன் எத்தனை எத்தனை இன்னல்களைத் தாங்கியிருக்கின்றான்; அவலங்களைச் சகித்திருக்கிறான். அதிகாலையில் தந்தையுடன் தோட்டத்தில் உழைத்ததின் பின்னால் வாரிக் கலைந்த தலையுடன் அவசர அவசரமாக எத்தனை நாட்கள் அவன் பாடசாலைக்கு ஓடியிருக்கிறான். எத்தனையோ நாட்கள் பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்ததற்காக அதிபரினால் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புகையிலை அறுவடை சம்பந்தமான

வேலைகள் மிருந்த ஒருநாளில் பரீட்சைக்காக அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது 'கண்டறியாத படிப்புப் படிச்சு எனக்கு விளக்குமாத்துக்கு குஞ்சம் கட்டப்போகினம்' என்று அவன் தந்தை ஆத்திரத்துடன் சொன்ன அந்த வசையையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

இந்த மனிதர்களின் பழமையில் ஊறிய மனப்பான்மைகள் அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்தான் சமுதாய வளர்ச்சியையும், நாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துமென அவன் நம்பினான். காலங்காலமாக ஆள்பவர்களினால் 'ஆளப்படுகின்றோம்' என்ற மனப்பான்மையில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் கொடுமைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் அஞ்சி அஞ்சி ஒடுங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்றும், அந்த மனப்பான்மையிலிருந்து இன்னமும் அவர்கள் விடுபடவில்லையெனவும் அவன் அறிந்துகொண்டான். மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் பிள்ளைகள் படித்து - படித்து அல்லது திரும்பத் திரும்ப 'ரீயூசன்' என்ற முறையினால் அவர்கள் மூளையில் சில செலுத்தப்பட்டு ஆள்கின்றவர்களாக மாற-கிராமங்களில் வாழ்கின்ற தொழிலாளர் விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் - தங்கமான மூளையுடன் பிறக்கும் அந்த மனிதச் செல்வங்கள் - அன்றாட வாழ்க்கையோட்டத்திற்காக - கற்கவேண்டிய காலத்தில் கல்லாது - ஆளப்படுகிறவர்களாக மாறும் அந்த அவலத்தை நினைத்து அவன் மனம் குமுறினான்.

ஒருமுறை அவன் நண்பனொருவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்ன அந்த வாக்கியங்களை அவன் நினைத்துக்கொண்டான். 'நண்பனே! வசதி

படைத்தவர்கள் தகுதி குறைந்திருந்தாலும் பெரும் பெரும் பதவிகளைச் சம்பாதிக்கிறார்கள்; வசதி குறைந்தவர்கள் தகுதி மிகுந்திருந்தாலும் அன்றாட உணவினைத்தான் சம்பாதிக்க முனைகிறார்கள். இந்த அவலத்தை நாங்கள் தாண்டா மாற்ற வேணும்.....!'

அவன் தன்னுடன் உடன் படித்தவர்களை நினைவு கூர்ந்தான். வீரசிங்கத்தின் சுருட்டுக் கொட்டிலில் சுருட்டுச் சுற்றுபவனாகத் தொழில்புரியும் சிவபாதம், அன்றாட விவசாயக் கூலியாக உழைக்கும் வினாயகம். தூரத்தில் எங்கோ கடையில் சிப்பந்தியாகப் பணிபுரியும் சுப்பிரமணியம். கார் ஹைவரான மகாலிங்கம். மாணவ ஆசிரியராகக் கற்பிக்கும் சுந்தரம், உலியாணமாகி குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழும் வரதாம்பிகை, கனகம்மா போன்ற பெண்கள், அவனுடன் அலுங்காமல் நலுங்காமல் வெள்ளைச் சட்டையுடன் படித்தவர்கள், இன்று வெள்ளைச் சட்டைகளுடன் தொழில் புரிகிறார்கள். அந்தத் துடுக்கும், துடிப்பும் மிகுந்த பருவத்து... உணர்ச்சிவசமான நினைவுகள்... உண்மையில் அவனுடன் படித்து இன்று வாழ்க்கைத் தரத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களின் மூள்கள், தகுதிக்கண்டு தக்க முறையில் வளப்படுத்தப்பட்டிருந்தால்...? இவ்வுலகில் மனித வாழ்க்கை வசதியானவர்களுக்குத்தான் இருக்கின்றது.....?

அவன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தகாலத்தில், அவனுடைய ஆசிரியர் ஒருவர் சொன்ன ஒரு கருத்து அவனுக்கு நினைவு வந்தது. அவனுடன் ஒருமுறை தனிமையில் உரையாடும்போது அவர் சொன்னார் 'இன்று எங்

கள் கிராமங்களில் சுருட்டுச் சுற்றுபவர்களாகவும், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றுவோருக்கு தக்க முறையில் கல்வி கொடுத்து உருவாக்கப் பட்டிருப்பார்களே யானால், அவர்களில் கணிசமானோர் எமது நாட்டின் நலனை நிர்மாணிகளாக மாறியிருப்பார்கள்'

தவிர்க்க முடியாதபடி அவன் அனுபவங்கள் நினைவில் மிதந்தது. இந்த உலகத்தின் இயக்கங்களையும், சமுதாயத்தின் அபிவிருத்திகளையும், அதன் கடந்தகால அனுபவங்களையும், மயக்குகின்ற மோகனமான கலைக்கோலங்களையும் படித்து உணர்ந்து, இரசித்து ஆனந்திக்க வேண்டுமென்ற ஒரு வெறியினால்தான் அவன் படித்தான். அவனது அந்த ஆசை நிறைவேறுவதற்காக எத்தனை பேர் எத்தனை தியாகங்கள் புரிந்திருக்கின்றார்களென நினைத்த போது அவன் கண்களில் நீர் அரும்பிற்று. எந்ததேரமும் தொழில், தொழில் என்று பறக்கும் தந்தை; அவர் அவன் படிப்பை நிறுத்திவிடத்தான் முயன்றார். அவர்மட்டும் உழைத்துக் குடுப்பத்தைத் திருப்பிப் படுத்த முடியவில்லை. குடும்பத்தின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்ய முடியவில்லை. அவராலும் என்ன செய்ய முடியும்.....

அவன் தன் அன்னையை நினைத்தான். அந்த மெலிந்த தேகத்திற்குள்ள்தான் எத்தனை வைராக்கியம்.....; அவள் சொன்னாள்; 'தம்பி எங்கடை நிலையெல்லாம் புரிஞ்சு கொண்டும் நீ படிக்கிறதெண்டு ஆசைப்

படுகிறாய், உன்ரை ஆசைக்கு குறுக்கை நிக்க எனக்கு விருப்ப மில்லையடா. நீ படி; என்ரை உயிர்போனாலும் உன்னை நான் படிப்பிப்பன்'

அவன் பல்கலைக்கழகப் புக முகப் பரீட்சையில், சித்தியெய் தியபோது ஒருபுறம் மகிழ்வும் ஒருபுறம் என்ன செய்வதென்ற கவலையும் கொண்டார் அவ னின் தந்தை. தாய் மகிழ்ந் தான். குடும்பத்தின் ஒரேயொரு சொத்தான மூன்று பரப்புக் காணியை - அவனது ஒரோ யொரு தங்கையின் கலியாணத் திற்கு சீதனமாகக் கொடுக்க வைத்திருந்த ஒரேயொரு சொத் தை ஈடுவைத்து. அவனுக்குத் தேவையான பணத் திற்கு ஒழுங்கு பண்ணினான்.

அந்த நினைவுகளில் அவன் சிலிர்ப்புற்றான். மௌனமான அந்த சில கண நேர நினைவுக றுக்கும், சிந்தனைகளுக்கும் பின் அவன் தன் வகுப்பு மாணவர் களை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர்களும் அவனை ஆர்வத் துடன் பார்த்தனர். மார்க் கண்டுவிலிருந்து ஒரு தனிக்களை வீசுவதாக அவன் நினைத்தான். அவன் மார்க்கண்டுவைப் பார்த் துக் கேட்டான்;

'உமது தந்தை என்ன தொழில் செய்கிறார்.....?'

இந்தக் கேள்வியை எதிர் பார்க்காதவன்போல அவன் திடுக்கிட்டான். அவன் முகம் சோபை குறைந்து கறுத்துவிட் டது. அவனருகிலிருந்த சிலரின் முகத்தில் ஏளனப் புன்னகை யொன்று அரும்பி மறைந்தது. பெண்களிலொருத்தி திடீரென் றுதலை குனிந்துகொண்டாள்'

அவனும் தலைகவிண்டு மௌன மானான்.

தான் கேட்ட கேள்வியின் பதில் என்னவாகவிருக்குமென்று அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் தனக்குள் வேதனைப்பட்டான். வரலாற்றியக்கத்தின் ஒரு கால கட்டத்தில், சொகுசாக வாழ முற்பட்ட சிலர் தம் நயங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஏற்படுத்திய தொழில்வாரிச் சாதிப் பகுப்புமுறையை அவன் எண் ணிப் பார்த்தான். இக்கால கட்டத்தில் சமுதாய வளர்ச்சி யில் - அதனோடு இயைந்த தேசிய வளர்ச்சியில், அது எவ்வளவு ஒரு மரபுரீதியான முட்டுக் கட டையாக இருக்கிறதெனவும் எண்ணினான். இத்தகைய பழைய மனப்பான்மைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நாட்டின் வளர்ச் சியைத் துரிதப்படுத்துமெனவும் அவன் நம்பினான்.

எனவேதான், அவன் மீண் டும் மார்க்கண்டுவைப் பார்த் துக் கேட்டான். 'மார்க்கண்டு உம்முடைய தந்தையின் தொழி லென்ன?'

அவன் தயங்கித் தயங்கி மெதுவாகப் பதிலளித்தான்.

மரமேறுதல்.....'

சிலரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பிற்று. தலை குனிந்திருந் தவன் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

அவன் தன் தொண்டை யைக் களைத்துக் கொண்டு சொன்னான். 'ஒருத்தரும் தங் கள் தொழில்களைச் சொல்ல வெட்கப்படக் கூடாது. மற்ற வருக்குக் கடமைப் பட்டாது - மற்றவர்க்கும் நாட்டுக்கும் பார மாக இராது தங்கள் உடம்பை

வருத்தி தொழில் செய்து வாழ் பவர்கள் உண்மையில் பெருமைப் படவேணும். இத்தகைய பெருமைகளினாலும் நெஞ்சை நிமிர்த்தும் தன்னம்பிக்கைகளாலுந்தான் வரலாற்றுச் சர்ப்பக்கேடான தொழில்வாரிச் சாதிப் பாகுபாட்டை இல்லாமல் செய்ய முடியும். எங்கள் சமுதாயத்தில் மறைந்துள்ள மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் இல்லாது செய்வதினால் தான் அகற்ற முடியும். உண்மையில் தொழில் இல்லாது மற்றவரைச் சுரண்டி வாழும் சொகுசுக் காரர்தான் சாதி என்றும் சமயமென்றும் சொல்லி சமுதாயத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள் இந்த ஏமாற்றுக்காரர்களை இல்லாமல் செய்வதோடு, ஏமாற்றுகின்றவர்களுடைய மனப்பான்மையிலும் நாங்கள் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த வேணும்'

அவன் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான். மார்க்கண்டு முகச் சோபையுடன் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். புன்னகை புத்தவர்களின் முகம் இருண்டது. தலைகுனிந்திருந்த அவன் ஆர்வத்துடன் திரும்பி மார்க்கண்டு வைப் பார்த்தான்.

அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். ஒரு காலத்தில் அவனும் அந்த வாழ்க்கையை அந்த இனிய மோகமான கனவுகளை அனுபவித்திருந்தான். ஒருத்தியின் மனதில் தெய்வமாகக் கோவில் கொண்டிருந்தான். அவள் ஆத்மாவினால் பூஷிக்கப்பட்டிருந்தாள், மேகம் கவிந்த மாலைப் பொழுதுகளில் அவளுடன் இரகசியங்கள் பேசியிருந்தான். அதெல்லாம் பழைய கனவுகள்; நிறைவேறாமலேயே போய்விட்ட கனவுகள். அவன்

ஒரு பெரிய பணக்காரருக்கு ஒரேயொரு செல்ல மகளாகப் பிறந்திருந்தாள்; அவன் உள்ள ஒரேயொரு சொத்தையே ஈடுவைத்துப் படிக்க வந்திருந்தான். அவர்களுக்கிடையிலிருந்த முட்டுக்கட்டைகளை அவன் எதிர்த்திருக்கலாந்தான், அவனும் எதிர்க்கத் தயாராகத்தான் இருந்தான். ஆனால் பெற்றோர்கள் அவர்களின் கனவுகள் அவர்களின் மனப்பான்மைகள். இந்தத் தோல்வியை-அந்த வேதனையை அவன் சகித்துக் கொண்டான்; அவளும் சகித்துக் கொள்வேனென்றே சொன்னான்.

அவன் மார்க்கண்டு வைையும் 'அவளையும்' மனத்தினுள் ஆசீர்வதித்தான்.

ஒரு தடித்த குரல் அவன் காதில் விழுந்தது. 'சேர், நீங்கள் சொல்வதைக் கொள்கையளவில் சரியென்று வைப்போம். ஆனால், காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து மரபுகளான பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் உடனடியாக திடீரென அழிக்க முடியாது தானே! சாதியில் குறைவாகப் பிறந்தவர்கள் அதனால் வருபவைகளை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்' சொன்னவன் மார்க்கண்டு வைையும் அவளையும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

'மாற்றங்களும் அதோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் தவிர்க்க முடியாதவை. மதக் கட்டுப்பாடுகள், மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பவை எல்லாம் தம் சுயநலத்திற்காக வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முயல்பவர்களின் பூச்சாண்டிகள். மனித நாகரீக வளர்ச்சியின் வரலாறே இதைத்தான் காட்

டுகின்றது. மனிதசாதியின் ஒவ்வொரு முன்னோக்கிய வளர்ச்சியின் போதும், மதமென்றும், மரபென்றுமான இத்தகைய மூட நம்பிக்கைகள் தடையாக இருந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள் தானே!

அவன் ஒரு நீண்ட நெடு மூச்சுவிட்டு, தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு தொடர்ந்து சொன்னான்.

‘நாகரிக வளர்ச்சியின் போது ஒரு காலகட்டத்தில் சரியெனக் கருதப்பட்டது இன்னோர் காலகட்டத்தில் பிழையெனவும், ஒரு காலகட்டத்தில் பிழையெனக் கருதப்பட்டது இன்னோர் காலத்தில் சரியெனவும் கருதப்படலாம். உதாரணமாக ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு விதவா விவாகம் பொதுவாக பிழையானதெனப் பரவலாகக் கருதப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பிரபுகள், ஐமீந்தார்கள் பலதாரமணம் செய்வது பிழையற்றதாக - அதாவது சரியெனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இன்று, விதவா விவாகம் வரவேற்கப்படுகிறது’

வகுப்பு மாணவர்கள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெளியுலகை மறந்திருந்தனர். அந்தப் பெண் மார்க்கண்டுவைப் பார்ப்பதையும் மறந்திருந்தாள்.

அவர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்களென அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

சிந்தனையில் — சமுதாய அடித்தளத்தில் மாற்றங்களும் - மாற்றங்களை வரவேற்கின்ற மனப்பக்குவமும் — அதனால் பொதுவான சமுதாய வளர்ச்சியும் ஏற்படும் என்பதில் அவன் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

அந்தப் பாடம் முடிவதற்கான மணி அடித்தது.

‘நாங்கள் சமூகப் பிராணிகள். நாங்கள் சமூக உணர்வுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். சமுதாயப் பிரச்சனைகள் எங்கள் பிரச்சனைகளே. நாங்கள் எவற்றிலும் தீவிரமாக சிந்தித்து ஒரு நல்லமுடிவுக்கு வரவேணும். நாங்கள் சரியென்று கருதுவதை, நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு, தன்னம்பிக்கையுடன் வெளியிட வேண்டும். காதலென்றாலுஞ்சரி, சமூக மூடப் பழக்க வழக்கங்களென்றாலுஞ்சரி நாம் சரியென்று கருதுகின்றவைக்காகப் போராட வேண்டும்’ அவன் அடுத்தநாள் வருவதாக சிரித்துக்கொண்டே அவர்களிடம் விடைபெற்றான்.

அந்தப் பெண்ணும், மார்க்கண்டுவும் ஒருவரையொருவர் நிமிர்ந்து பார்த்துத் தலைகவிழ்த்தனர்.

அவன் அடுத்த வகுப்பை நோக்கி நடந்தான். அடுத்த நாள் அவன் வகுப்புக்கு வரும் பொழுது, அவர்கள் மனப்பான்மையில் சிறிய அளவிலாதல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமென நம்பினான்.

காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் மனப்பான்மையில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அதனோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் சமுதாய அடித்தளத்திலிருந்துதானே ஏற்பட வேண்டுமென்பதில் அவன் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். ★

எழுதியவர் 'நந்தி'

குழந்தை வளர்ப்பு

அறிவு நூல்

'ஜெயம்'

'பெண்கள் உயர்தர கல்வி வசதிகள் பெற வேண்டும். மருத்துவர், நியாயவாதிகள், பேராசிரியர்கள் ஆக வருவதற்கல்ல. வருங்காலச் சந்ததிகளை நல்ல முறையில் வளர்த்து, மனித மாணிக்கங்கள் ஆக்குவதற்கே' என்று கூறியிருக்கிறார் அலெக்சிஸ் கரோல்ட் என்பவர். அன்னாரின் கருத்தாழம் மிக்க உண்மையானது, நந்தி அவர்களின் 'குழந்தை வளர்ப்பு பற்றிய அறிவு நூலிலும் பரவிக்கிடப்பதைக் காணமுடிகிறது. ஏட்டுக் கல்வியில் வரட்சியுடையவர்களும் கூட - படித்து, உணர்ந்து, புரிந்து, செயற்பட்டுப், பயன்பெறும் வகையில்—எளிய அழகிய தமிழ் நடையில் கடிதவடிவில் அரிய அறிவுசார்ந்த விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை நிதானமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார் நந்தி. குழந்தைப்பேறு என்பது அநாகரிகம், அவமானம் என்ற கருத்துகளும்—குழந்தை வளர்ப்பில் அகிரத்தை, அலட்சிய பாவம் என்பனவும் மலிந்துள்ள நவீன சமூகத்தில், இந் நூற்கருத்துகள் மனித குலத்தின் அறியாமை இருளை நீக்கி, தவறான பாதையை மறைமுகமாகச் சாடி, தாய்க்குலத்திற்கு ஓர் வரப்பிரசாதமாய் அமை

கின்றன எனலாம். இந் நூலின் ஆசிரியர் நந்தி அவர்கள் பெண்ணின் இயற்கை அறிவின் ஆற்றலையும், ஆக்க சக்தியையும், ஆன்ம இயல்பையும் பரிபூரணமாகப் புரிந்துகொண்ட ஓர் நிலையில் - தாய்மையை விழிக்கச் செய்து, தாய்க்குலத்தின் ஒப்பற்ற கடமையுணர்வுகளை அறிவுறுத்துகின்ற ஒரு யுக்தியை இந் நூலில் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது.

மேநாட்டு மருத்துவ அறிவு பெற்றவர்கள் பலர் இந்நாட்டுச் சூழ்நிலையுடன் முற்று முழுதாகக் கலந்துகொள்ளாமலும், மக்களிடமிருந்து தம்மை வேறுபடுத்திக் கொள்கின்ற பயங்கர மனோபாவச் செய்கைகளிடையேயும் தொழிற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும், நிலையில், தேசிய மனோபாவம் கொண்ட மேனாட்டு மருத்துவர்களும் இந்நாட்டின் தேசிய நவயுக சிருஷ்டியில் தம்மை ஈடுபடுத்தியுள்ளார்கள் என்பதற்கு இந் நூல் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

நந்தி வெளியீடுகள் தொடர்ந்து வெளிவர வாழ்த்துவதுடன் ஒரு வேண்டுகோள்—நூலுருவ அமைப்பிலும் கவனம் செலுத்தவேண்டும்—

நீருற்று

ஜே. எம். இராகு

சுண்டிக்குளி தே. பி. எம். நாடகக் கலாமன்றம் மறைந்த கவிஞர் 'விடிவெள்ளி' முத்ததையா ஞாபகார்த்தமாக அமைக்கப் பட்டது.

கலந்துகொள்ளும் நாடகப் போட்டிகளில் இம் மன்றம் முதற் பரிசு பெற்றுத் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

1969-ல் குரும்பிசிட்டி நாவலர் ஞாபகார்த்த நாடகப் போட்டியில் 'நீருற்று' நாடகத்திற்கு முதற்பரிசு தங்கப்பதக்கம்.

1971-ல் நவிண்டிலில் நடந்த அகில இலங்கை நாடகப்போட்டியில் இந் நாடகத்திற்கு முதலிடம். தங்கப்பதக்கம்.

1971-ல் கொம்மாந்துறை வல்வை சனசமூக நிலைய நாடகப் போட்டியில் முதற்பரிசு தங்கப்பதக்கம்.

1972-ல் குருநகர் கலிக்கதார் நாடக மன்ற நாடகப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம் முதற்பரிசு.

1972-ல் நாவலர் ஞாபகார்த்த நாடகப் போட்டியில் 'நெருப்பு' நாடகத்திற்கும் சிறந்த கதை, வசனம், நடிப்பு ஆகிய வற்றிற்காக முதற்பரிசுகள்.

1973-ல் லாலா சோப் நாடகப்போட்டியில் 'நீருற்று' நாடகத்திற்கு முதற்பரிசு, கேடயம்.

1973-ல் கோப்பாய் கலாமன்றத்தினர் நடாத்திய நாடகப் போட்டியில், நடிப்பு, கதை, வசனம், நாடகம் ஆகியவற்றிற்கு ஒவ்வொன்றிற்கும் முதற் பரிசுகள்.

இச் சாதனைகளைச் செய்து வருபவரும் நாடக சபையின் முக்கியஸ்தருமான திரு. ஜே. எம். இராகு அவர்களை வாலிபர்கள் மதிக்கிறார்கள்.

எம். இராசரத்தினம்

செந்தமிழ்த் தோட்டம்

பலாலி ரோட்,

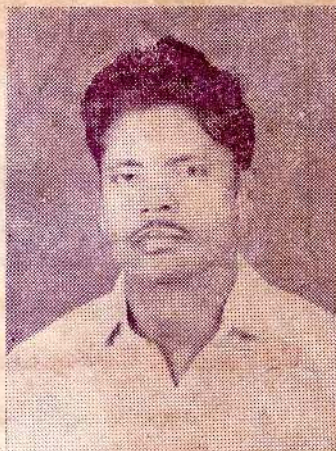
திருநெல்வேலி.

எங்களிடம்

சகல ஓட்டு மாங்கன்றுகள்,
ஓட்டுத்தோடை, எலுமிச்சை,
பலா, மாதுளை, நெல்லி,
அரந்தி, பியர்ஸ், திராட்சைக்
கன்று, யம்புநாவல். மற்றும்
வெளிநாட்டு ரோசாச் செடிகள்
பூக்கன்றுகள், பூவிதைகள்,
கத்தரி, மிளகாய், பீற்றூட்,
தக்காளி முதலியனவும்

சில்லறையாகவும் மொத்தமாக
வும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஓடர்கள் கவனிக்கப்படும்.

வணிக மாணவர்களுக்கு

“நம் நாட்டு வணிகமும் நிதியும்”

G. C. E. A/L மாணவர்களுக்கு உரியது

விலை: 5-50

ஆக்கியோன்:-

நடராஜா குானேந்திரன்

கிடைக்கும் இடம்:-

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை

234, கே கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

உலகத்தின் முதலாவது

சோவியத் சோஷலிஸ ஒன்றியத்தினைப் பற்றிப்

பூராவாக அறிய விரும்பின்

சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்.

இக்குடியரசில் வாழும் பல்வேறு தேசிய இன மக்களினது வாழ்க்கை, தொழில், கலாச்சாரம், பொழுதுபோக்கு

● ஆகியவை பற்றிய படங்களுடன் செய்திகளையும் தகவல்களையும் தருகிறது.

முழுக் குடும்பத்துக்குமுரிய இலட்சிய சஞ்சிகை

ஒழுங்காக ஒரு வருடத்திற்குரிய

● 12 இதழ்களைப் பெறவேண்டுமானால் முத்திரைச் செலவாக 2 ரூபாவை அனுப்பி எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

சோவியத் நாடு

தகவல் பகுதி

27, ஸேர் எர்னஸ்ட் டி சில்வா மாவத்தை,
கொழும்பு 7.

தி. சுவாமிநாதன், உட்கால் சாலை, கிண்டிவாழை.